

“Een modern, middeleeuws sprookje, vol wijsheid en magie en zóó heerlijk verteld! Marc Terreur neemt totale literaire vrijheid en geeft daar een sprankelende leeservaring voor terug.”

– Kristien De Wolf, auteur Mooie Jo (longlist Boon en Libris 2025)

**In een koninkrijk gebouwd op leugens,
is waarheid het gevaarlijkste wapen.**

Een goedbedoelde toverspreuk gaat grondig mis: Veritée kan niet meer liegen. Zelfs geen leugentje om bestwil. In Lagerwal, waar koning Drompel geen tegenspraak verdraagt, maakt dat haar staatsgevaarlijk. Met een prijs op haar hoofd is vluchten de enige optie.

Tot Drompel de inzet verhoogt: om haar vader te redden van de galg, zal Veritée de confrontatie moeten aangaan. Wanneer ze een vreselijk geheim ontdekt, waagt ze het onmogelijke - met hulp van onverwachte bondgenoten: muzikale vleerhonden, een pratende zwam, en Vuurvliegje, waar geen leugen tegen bestand is.

Een magisch-realistische fabel over moed, eerlijkheid en de kracht van woorden.

Marc Terreur heeft een rijk verleden als gitaarbouwer, liedjesschrijver en muzikant. Hij is lid van de Klimaatdichters, en dicht op podium en papier. Eerder schreef hij al voor kinderen en OKAN-jongeren.

€ 14,90
NOVELLE
NUR 301

ISBN 978-94-93427-20-4

9 789493 427204

kabouterpers.be

VERITÉE VUURVLIEG | DE WAARHEID OVER LAGERWAL

MARC TERREUR

Marc Terreur

Veritée Vuurvlieg

De waarheid over Lagerwal

VERITÉE VUURVLIEG.

De waarheid over Lagerwal.

Titel	Veritée Vuurvlieg.
Ondertitel	De waarheid over Lagerwal.
Auteur	Marc Terreur.
Coverillustratie	Daphne Populiers.
Vormgeving	Olivier Van Gierdeghom.
Trefwoorden	fantasy, vrouwelijke hoofdpersonages.

Dit is een fictief werk. Elke gelijkenis met bestaande gebeurtenissen en/of personages en plaatsnamen vermeld in deze publicatie, berust op louter toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

ISBN	9789493427204
Depot	D/2026/15500/4
NUR	301

2026 © Uitgeverij Kabouterpers, Amsterdam-Brugge.
Geperst door kabouters in de EU op gerecycleerd papier 100% mix.

www.kabouterpers.be

Marc Terreur

VERITÉE VUURVLIEG.

De waarheid over Lagerwal.

PROLOOG

ot eergisteren was alles een sprookje.

Geen écht sprookje natuurlijk, zo van er was eens lang geleden, in een land ver weg van hier – je weet wel. Kan het eigenlijk nog vager?

Kijk: het is de nacht van tweeëntwintig op drieëntwintig juli veertienhonderdvijftig, een heldere nacht op twee etmalen van volle maan, en op de torenklok van Lagerwal schuift de wijzer – de enige wijzer – hij hoorde dat er tegenwoordig ook al klokken zijn met tweeé, maar hier dus, in dit minuscule koninkrijkje aan de Normandische kust waar het tot voor kort fabelheerlijk toeven was, waar hij zesenvieftig jaar geleden werd geboren en over twee weken ter dood zal worden gebracht, hier schuift de wijzer zo stilaan richting de drie. Veel concreter wordt het niet.

Ja, onmiskenbaar was het een sprookje, hoe zou hij het anders noemen, zijn leven als schout met Melanie als steunpilaar en puberende Veritée die nooit haar mond kan houden, maar ach wat dan nog, als het dat maar is? Nog lang en gelukkig zouden ze hebben geleefd – het is te zeggen: tot die dwaze Harm zijn kreupele Merestreelmagie van onder het stof besloot te halen.

Ineens is Veritée staatsvijand nummer een en bevindt Julien de Cent-Doutes zich op het marktplein van Lagerwal, gekooid en geketend als een beest, met als nachtelijk gezelschap alleen de snuffelende ratten, het snurken van de wacht, tussendoor

een hond die jankt, een kat die miauwt in de verte. In slaap verzonken of niet (de wacht), geketend of niet (hijzelf): vooralsnog wil hij zich van de beesten blijven onderscheiden. Dus is het zedig, in de verste hoek van zijn kooi en met de rug naar zijn bewaker dat Julien zo langzaam mogelijk maar toch nog stilletjes klaterend zijn pis in een ijzeren pot laat vloeien. Ergerlijk.

In een ooghoek ziet hij plots, dansend in de lucht, een groen lichtpuntje naderen. Daaronder, gekleurd door het schijnsel en behoedzaam tenenwalsend: Verit  ! De schout gelooft zijn ogen niet, wat roekeloos van zijn dochter om hem hier op te zoeken, van het schrikken stoot hij zijn pispot met een knal tegen de tralies.

DEEL I

Een overtocht uit 1418, herbeleefd.

 erwijl een strakke wind de Levanto voortjaagt, is passagier Harm er op het dek, van moetens, languit bij gaan liggen. Hij kijkt steil omhoog langs de grote mast, helemaal tot aan het wiebelende kraaiennest. Ervoor en erachter duizelen de toppen van de beide andere masten mee, samen gaan ze op en neer en heen en weer, tegen een vlokkerige, blauwwitte stratocumulushemel.

Harm ademt diep in en stoot de lucht weer uit met een zucht. Wanneer het karveel bruut duikt en weer opveert, kreunt en jammert hij met de lichte stem van een veertienjarige, die in zijn geval zelfs zonder woorden wat lijsig en meisjesachtig klinkt.

Geleidelijk beginnen beeld en geluid te vervormen. Het daagt Harm dat hij weer in de droom is beland, maar hij slaagt er niet in zich uit zijn halfbewuste toestand te bevrijden.

De duizelingwekkende stratocumulus boven de masten vloeit over in een haastig glibberend zeeoppervlak. Even maar,

want door de waterrimpels heen ziet hij al opnieuw het gewemel van de tuigage blikkeren, en plots, kristalhelder op de voorgrond, een hemels snoetje dat in beeld wipt. Het behoort toe aan Aureola, prinses Aureola van Vlinderkus; al vierentwintig lentes lang tovert ze spontaan een glimlach op gezichten – maar niet nu, niet op dat van Harm, niet op dit akelig onvaste dek. Ze kijkt bezorgd naar beneden.

‘Gaat het, Harm?’

Haar galmende stem klinkt metalig en vertraagd. De droom kijkt nu neer op het tafereel, met zeezieke Harm die aan sierlijke prinsessenvoeten ligt, de armen slap langs het slungelige lijf, zijn langhalsluit losjes en doelloos tussen romp en rechterarm. Het dek begint te draaien, het bewegende patroon van de plankenvloer zorgt voor nog meer duizeligheid.

‘Ik wil niet naar Lagerwal ...’ hoort Harm een versie van zichzelf uitbrengen, beverig en zwak.

Terwijl de koortsige droom langzaam uitzoomt, doemt in de diepte die zo ontstaat, het tollend schip op in zijn indrukwekkende totaliteit.

Opnieuw is daar die vreemde, van het meisjeslichaam onthechte stem die overal overheen galmt: ‘Als een prinses gaat trouwen, dan brengt ze een bruidsschat mee. En jij, lieve neef, bent de mijne.’

Het karveel versnelt nog, de zeilen boven Harms ontregelde hoofd roffelen luid.

‘Na eeuwen zonder magie maakt een toverende troubadour daar zeker indruk. En dat is niet eens je enige kwaliteit.’

Schrikbarende bewolking hult Harms droom plots in sche-

merdonker. De Levanto scheert langs een draaikolk, daarbinnen stort de oceaan zich met oorverdovend geraas in een eindeloze diepte.

‘De minstreel met drie stemmen, klinkend uit één keel: applaus voor Harm de Merestreel!’

Die aankondiging is het startsignaal voor een apocalyptische storm, met knetterende bliksemschichten die de gitzwarte hemel geheel overspannen en doorklieven, donderslagen die trommelvliezen geselen, en striemend neergutsende stortregen. Aureola roept en sust tegelijk: ‘Geen zorgen, je wordt de ster van Lagerwal! En ik ...’

Ze verstijft, alsof de onomkeerbaarheid van alles nu pas tot haar doordringt.

‘... koningin.’

Een zweepslag van een bliksemflits verplaatst de droom abrupt naar de binnenkant van een kajuit. Daar vallen kastdeuren open, inhoud tuimelt met gebonk en schel gekletter naar beneden. In nachtkledij worden Harm – groenig, misselijker dan ooit – en Aureola heen en weer geslingerd. Ze klampen zich vast waar ze maar kunnen. Alles rolt, spint, schommelt.

‘Harm!’

‘Aureola!’

De droom dendert van kajuit naar oceaan – een muur van water komt op het schip af – en weer terug – met gekraak en geraas gulpt het water naar binnen. Aureola gaat kopje onder. Harm kan zich nog net vastklampen, maar zijn vingers verliezen hun grip.

‘Harglgrgl ...’

‘Aureola, nee! Grghl ...’

De Levanto wordt metershoog opgetild en knalt terug naar beneden. Een kolkende watermassa stroomt eroverheen.

Boven het gedruis weerklinkt plots een nieuwe stem, die zwelt en zwelt in een ontsporende echo.

‘Gaaf het, Harm?’

1 juli 1420.

Paleis van Lagerwal.

In de lange gang die paalt aan de binnentuin staat als vanouds een stoelenrij tegen de muur. Vandaag fungeert die als dokterswachtzaal. Een wachtzaal met ongekende luxe, weliswaar.

Harms onafscheidelijke luit neemt drie plaatsen in. Daarnaast de ingezakte hofmuzikant zelf, in ruitjes-met-solsleuteltjeshemd, nog altijd maar zestien jaar jong; en zijn leeftijdsgeenoot en vriend, de atletisch gebouwde Julien de Cent-Doutes. Deze ridder in opleiding en notoir twijfelaar – zelfs zijn gevoelens voor Harm houdt hij in beraad – schudt met enige aarzeling zijn spastisch trekkende vriend wakker.

‘Gaaf het, Harm?’

Die veert recht en klauwt naar houvast: Juliens arm. De jonge troubadour roept het uit, nog verstrikt in de paniek van zijn nachtmerrie.

‘Vaarwel, Aureola!’

Een ijselijke kreet van diezelfde Aureola smakt hem terug in de realiteit. In een gelijktijdige reflex kijken Harm en Julien opzij, naar de gesloten deur verderop.

In dat deel van de gang loopt de rijzige gestalte van koning Sagijs nerveuze rondjes. Zijn normale, waardige zelf is ver zoek. Hij brabbelt onverstaanbare zinnen, zonder acht te slaan op de twee jonge kerels. Waarom zou hij? Per slot van rekening is hij de vorst van Lagerwal, aan niemand rekenschap verschuldigd, en met eenenveertig jaar op de kerfstok oud genoeg om hun vader te zijn. Om Aureola’s vader te zijn, bijna, maar dat is hij niet. Hij is haar man, en zij de koningin die hij mate-loos liefheeft, de enige juiste, waar hij meer dan twintig jaar lang naar heeft gezocht en die zijn koppelaars – nee, *verkenmers*, dat hoort hij liever – voor hem hebben gevonden aan de andere kant van de wereldbol nota bene, in magisch Vlinderkus. Van-daag staat ze op het punt de toekomst van zijn vorstendom te verzekeren.

‘Vreselijk, zo’n bevalling,’ laat Harm voor niemand in het bijzonder van zijn lippen rollen.

Julien knikt alleen maar en verandert het onderwerp.

‘En, daarnet? Diezelfde droom weer?’

Nu is het Harm die alleen maar knikt, amper merkbaar. Hij schaamt zich een beetje.

‘Twee jaar, Harm. Twee jáár. Laat het los, toe. Het was hels ...’

Een nieuwe door merg en been snijdende gil doet de jongens opkijken om vervolgens snel de ogen weer neer te slaan.

‘... maar je hebt het overleefd. Allebei.’

Sagius verstijft plots, als een bijna dierlijk gehuil weerklinkt waar geen einde aan lijkt te komen. Zijn zorgelijke blik slaat om in vertwijfeling wanneer het hartverscheurende geluid dan toch stopt en een loden stilte intreedt.

Achter de deur van de verloskamer start een jachtig, on-verstaanbaar gekrakeel. Gelijktijdig trekken in de gang drie bezorgde, bevreesde gezichten wit weg. Ze klaren pas op als eindelijk een baby krijst. De jonge kerels krabbelen recht uit hun stoelen om zij aan zij, reikhalzend, het blijе vervolg af te wachten.

Terwijl het kind nog nasnikt gaat de deur open. De hofarts brengt Sagius het nieuws – de woorden, voor de jongens, te stil om te verstaan.

Maar het is slecht nieuws, geen twijfel mogelijk: de koning verbergt zijn gezicht achter zijn handen en wendt zich af. Hij tracht zich groot te houden, maar krimpt niettemin tien centimeter.

Twee paar verbijsterde jonge ogen vechten tegen hun tranen. Harm en Julien lijken op slag volwassen te worden. De Mere-streel rilt wanneer hij op zijn rug de troosthand van Julien voelt.

‘Vaarwel, Aureola ...’ fluistert Harm.

Het zijn de woorden waarmee hij daarstraks met een schok ontwaakte. Hij is van de ene in de andere nachtmerrie beland.

Op kousenvoeten en met gebogen hoofd komt de vroedvrouw het omwikkelde kind tonen ...

‘Uw zoon, Majesteit.’

... maar als Sagius het gerimpeld, zwartharig schriel ding

ziet dat schuldig is aan de dood van zijn geliefde ...

‘Weg met dat scharminkel! Die ... moordenaar, die lelijke ...’

... hij denkt na over een passende naam ...

‘... DROMPEL!’

... is hij niet in staat zijn zoon te koesteren. De koning laat zich op zijn knieën vallen, zijn lichaam schokt in een huilbui zonder geluid.

De hofarts steekt een aarzelende hand uit naar Sagius’ schouder, maar met een nijdige armbeweging maakt de vorst duidelijk dat hij dat niet moet wagen.

1 juli 1450.

Dag op dag dertig jaar later.

Ondanks het bestaan van mechanische klokken draait het leven medio 15de eeuw nog erg rond de zonnetijd, die bijna twee uur verschilt van onze vertrouwde 'zomertijd'.

Begin juli begint rond 3 uur het eerste licht boven de horizon te verschijnen; om circa 3.45 uur komt de zon daadwerkelijk op. Ze gaat onder rond 20.10 uur; iets voor 21 uur is het donker.

e eerste ochtendzon gluoert oranje-rozig van over het land zeewaarts. Hoog boven de branding zweeft een zilvermeeuw langs de machtige krijtrotsen.

Ze duikt de diepte in van de baai van Lagerwal, met in de hoogtes boven haar rechts een kasteel – het koninklijk paleis – en links de begraafplaats, waar altijd een strakke wind waait en waar twee door de tijd verweerde bouwsels treuren: een koninklijk mausoleum en een obelisk met de inscriptie

‘I.M. Aureola’.

Beneden bij de monding flankiert een strook ruisend wild rietland de rivier. Daarachter ligt het haventje van Lagerwal, dat slechts plaats biedt voor een handvol vissersbootjes en natuurlijk het koninklijk karveel – waarvan de zeilen veilig zijn opgeborgen, ter bescherming tegen weer en wind.

Zo bereikt de meeuw de stad, die door een lange houten brug met de andere oever is verbonden. Behalve de rots met de doden is daar niets; enkel woud, dat zich landinwaarts kilometers en kilometers ver uitstrekt. Hetzelfde onmetelijke woud dat je ook op de bewoonde oever aantreft – voorbij de huizen en de laatste velden. Het is wild woud dat barst van het leven, zelfs vreemdsoortig leven waar geen mens het bestaan van afweet. Een meeuw heeft daar niets te zoeken. Waarom zou ze ook? In Lagerwal-stad is er eten genoeg.

De vlucht voert nu over een gezellig kort zandstrand, vervolgens steil omhoog langs de krijtmuur tot aan het paleis, waar de zilvermeeuw een rondje om de binnenkoer begint met luid, irritant geschreeuw. Dan landt ze op de nok van een leien dak, schudt ze de veren uit en legt ze haar kop te rusten tussen haar schouders.

Anderhalf uur later, pakweg. De zon klimt al behoorlijk, maar het openbare leven moet nog altijd op gang komen.

Een man van achter in de vijftig, niet bijster groot, met goed gevulde wangen en een stevig buikje, wil duidelijk niet gezien

worden en haast zich over het marktpllein, tussen nog gesloten kramen en grote soepketels door. Hij heeft geen oog voor het podium, de tribune, de houtstapels die op erevuur wachten.

Evenmin kijkt hij op naar het met solide kapitalen getooide spandoek waar hij oneerbiedig onderdoor loopt: 'AUREOLA. 30 JAAR IN LAGERWALS GEDACHTEN.'

Met rassere schreden dan je op grond van zijn postuur zou verwachten, bereikt hij de voordeur van de markthal. De man kijkt schichtig rond, dan naar boven – waar de wijzer van de torenklok de zes nadert. Hij steekt de sleutel in het slot, opent de deur en schiet als een speer naar binnen.

In het schoutshuis is Melanie Labelle met haar kapsel in de weer, gezeten voor de grote spiegel van de ouderlijke slaapkamer. Julien, hoogste ambtenaar van Lagerwal, rechtop voor een smalle staande spiegel, bekijkt zichzelf van alle kanten en legt, kin omhoog, zijn kledij in de juiste plooï. De deur naar de gang staat open.

'En toch maak ik me zorgen, Melanie. Waarom liegt ze zoveel?'

'Ach liefje, Veritée is gewoon erg gevoelig. Onzeker, ook. Daardoor doet ze weleens rare dingen.'

Julien checkt de tijd met een achteloze blik door het raam. Bijna zes uur.

'Trouwens, ze liegt toch lang niet altijd?'

'Melanie, je vergeet dat ik in mijn rechtbank bedriegers moet

straffen! Terwijl ik niet eens mijn eigen dochter onder controle heb, ik hoor het de mensen zó d...'

Luid gestommel in de gang onderbreekt het gesprek; het paar kijkt verrast op. Melanie, die net een laatste haarspeld wou aanbrengen, blijft zitten met haar armen in de lucht.

Dochterlief rent het deurgat los voorbij. In jongenskleren, iets anders wou ze nooit aan, en Melanie suste ook toen al: ach, laat haar maar doen, dat betert wel, maar met vijftien lentes draagt Veritée nog altijd diezelfde stoere outfits over datzelfde rechtvaardige hart. Ze is in een vrolijke bui en kan niet wachten om aan de dag te beginnen.

'Hoi mama, dag pap! Tot strakjes!'

'Hé jij, wacht eens even! Zo vroeg al naar buiten? Waarnaar toe? En zonder ontbijt?'

Veritée is op haar stappen teruggekeerd. Ze staat in het deurgat, trappelend van ongeduld.

'Maar ik heb geen honger, pap.' Ze begint prompt op een nagel te bijten, vaders ogen rollen weg in hun kassen. 'Eten doe ik straks wel, als ik terug ben. En waar ik naartoe ga, dat weet ik helemaal nog niet. Effe langs de paleistuin, misschien? Of dag gaan zeggen bij Fhrad de klokkenman?'

Fhrad, de buikige man die daarnet nog zo haastig over het marktplein liep, gunt zich intussen geen tijd om uit te hijgen. Hoog in de klokkentoren morrelt hij aan gewichten op een horizontale as.

‘Kindje, kindje, waar hang jij toch altijd uit? Dat loopt vast nog eens slecht af.’

‘Maar papááá, jij bent toch de baas van Lagerwal? Wat kan mij dan overkomen?’

Oh nee, denkt mama. *Daar heb je het b-woord weer.* Maar deze keer houdt ze de lippen strak op elkaar.

*In de toren haalt Fahrad een hendel over: mechaniek los.
‘Zo. Die staat stil.’*

‘Veritée, je vader is schóút! Burgemeester, belastingontvanger, rechter, noem maar op, ik ben het allemaal tegelijk! Heel wat meer dan zomaar ... *baas!*’

Op dat laatste woord spuwt hij.

Het hele vertoon maakt maar weinig indruk op Veritée, die in haar deurgat verveeld staat te wezen. Dus doet pa er nog een schepje bovenop.

‘En daar heeft Sagijs toch maar mooi jóúw vader voor gekozen. Julien de Cent-Doutes! Zijn beste en trouwste ridder!’

Zwijgen, ze weet het maar al te goed, is Melanies beste kant niet. Daar gaat ze.

‘Je was zijn *enige* ridder, liefje ...’ (terwijl ze onverstoorbaar haar neus poedert) ‘... en vechten heb je nooit moeten doen, want niemand vond Lagerwal ooit het veroveren waard.’

Achter haar nagelbijthand gniffelt Veritée geamuseerd.

‘En nu achteruit ...’

‘Melanie Labelle! Hoe kan ons kind mij nu resp...’

‘Maar dat doet ze, liefje. En veel belangrijker: ze houdt van je, heel erg.’

Terwijl Fahrad aan de tandwielen draait, ziet hij buiten de wijzer achteruit gaan.

‘Trouwens ... baas, schout? Voor Veritée ben je gewoon haar papa. Haar held, zelfs.’

Juliens mond valt open. Zijn onderkaak blijft hangen in pauzestand.

‘Ga nu maar meid, en amuseer je. Er is niets op de wereld waar je bang voor hoeft te zijn. En al zeker niet voor angst.’

Fahrad beweegt de klok een halfuur achteruit en zet de hendel weer vast. Dan laat hij zich op een stoel vallen, zucht, en veegt het zweet van zijn voorhoofd.

Papa geeft zich verloren en klapt zijn mond dicht. Hij kijkt opzij, uit het raam, waar hij aan de overkant van het plein de klok nog net een stukje achteruit ziet gaan. Droomt hij? Het is ineens halfzes.

Veritée heeft het ook zien gebeuren. Op het gezicht van haar vader leest ze de verwarring af.

Fahrad ... fezelt ze bezorgd.

De zilvermeeuw hoort dat de stad wakker wordt. Ze flapt haar vleugels los en stijgt op, scheert de kasteelpoort door langs geeuwende, bazuinen poetsende herauten.

Ze zoeft steil naar beneden, over een stad met schaars vroeg volk.

De karrenmaker opent de poort van zijn werkplaats. Een gevelbreed bord snoeft in protserig houtsnijwerk: 'BORRE. Karrement de beste.'

Verderop, op het plein met de eeuwenoude eik, passeert ze een hoekpand zonder fancy uithangbord; kooplustigen worden gelokt, nou ja, met simpele hanenpoten, rechtstreeks op de muur gekalkt: 'BEIJ GORIK. Hout waar ge van houdt.'

Net om de hoek, aan de zijkant van zijn zaak, is Gorik de houtverkoper – een bonk van een vent, van simpele komaf – al halfweg het laden van zijn wagen. Plots valt de bodem eruit, al die perfect geschaafde planken tuimelen de kasseien op.

'Dees is nie woar hé? Miljááárde miljááárde milligrijws!'

Dan valt er ook nog eens een wit kwakje op zijn schouder. Hij kijkt naar boven, zwaait met zijn gebalde vuist en roept: 'Stomme mieuw! Gô kakt op de kop van dieje verdommese keirenmawker!'

Met net zoveel kabaal maakt het beest hoogte en gaat op zoek naar betere oorden.

Hofdames Frutina van Baesel en Veganie van Roddeloo ploegen door het hoge, ruige gazon van de paleistuin. Ze zijn zeventien en allebei vol van zichzelf, maar Veganie is uit een gemenere mal geperst. Geen van beide is prettig gezelschap.

Aan de verre rand van het grasveld zit Veritée in haar eentje te schommelen, met dezelfde overgave als toen ze nog maar half zo oud was als nu.

‘En? Nog een rondje pesten, Frutina?’

Frutina puft en zucht bij het onaantrekkelijke vooruitzicht om nog maar eens Veganies mikpunt te zijn.

‘Moet dat nu echt? Ik heb gisteren pas de volle laag gehad.’

‘Wie heeft het over jou, domme gans? Háár daar: Veritée.’

‘Oh! Ja. Klinkt goed.’

Ze kruisen de tuinman, een knapperd van hun leeftijd maar tja, wel maar een tuinman. Met een zeis toomt hij het gazon in, voordat hij er de schapen op loslaat.

‘Uit de weg, boerenkinkel.’

De naamloze jongen wordt bijna omvergelopen. Hij veert recht, springt opzij, bromt stil – maar neemt toch zijn pet af.

‘Excuus, dames!’

Op de schommel gaat Veritée hard en hoog. Ze zingt uitgelaten.

*‘Ik schommel steeds maar hoger, ik kus de blauwe lucht
Bijna! Maar roetsj dan naar beneden, het scheelde maar een
zucht
En eenzaam in de hemel zie ik daar plots de maan staan*

Schommel

Veritées lied

Tekst en muziek: Marc Terreur

$\text{♩} = 168$

Stem

G A D G A D

Ik schom-melsteedsmaar ho - ger, ik kus de blau-we lucht. Bij - na! Maar

Gitaar

Stem

G A D A7 D

roetsj dan naar be - ne - den, het scheel-de maar een zucht. En

Gitaar

Stem

D A D G A D

een-zaam in de he - mel zie ik daar plots de maa-aan staan, ach

Gitaar

Stem

G A D A7 D

wa - ren men-sen gro - ter, dan raak - te ik haar aan.

Gitaar

*Ach, waren mensen groter, dan raakte ik haar aan
La-la-la-la-la-laaaaaa-la ...'*

Frutina zet de aanval in.

‘Twee hofdames voor de schommel!’

Veritée zat helemaal in haar lied. Nu pas ziet ze de jonge vrouwen; ze staan al op de rand van volwassenheid, maar voorlopig aan de verkeerde kant. Het is een vreemd stel: Frutina is rond en blozend als een appel; Veganie daarentegen is een stengel, een zure rabarber.

Veritée ziet een kans, nog nooit heeft ze het gevoel gehad ergens bij te horen, het mag weleens gaan komen. Desnoods bij lompe adellijke koeien.

‘Geen probleem, mijn vriendinnen mogen natuurlijk ook.’ Een slechte openingszet, die Veganie meteen van het bord veegt.

‘Vriendinnen, pardon? Jij bent maar een rat uit de stad, kind.’ Met geheven handpalmen maakt Veganie een balans. ‘Wat dacht je nu eigenlijk zelf? Graaf van Baesel, hertog van Rodde-loo ...’ Ze laat de balans diep zakken: ‘... Schouuuut?’

‘Ja, en jij mag dan wel slimmer zijn dan wij twee samen, maar als je van adel bent maakt dat verder niet veel uit.’

Veganie port Frutina in de zij. *Zwijg, domme trut!*

Intussen is de schommel tot stilstand gekomen. Bruut neemt Veganie Veritées plaats in en begint, duidelijk zonder daar plezier aan te beleven, een beetje te wiebelen in het ijle.

‘Maar daarvoor was mijn vader wel ridder, hoor,’ probeert Veritée opnieuw. ‘Zijn harnas ligt nog op zolder, ik laat er mijn

hamsters in spelen. Hij vocht tegen grote legers om ons land te beschermen, wat zeg ik? Hij vocht ooit tegen een draak! En de draak verloor!' (*dimmen, Veritée, je drijft het te ver!*)

'Liegebeest. Ik weet van mijn vader dat ons land nog nooit in oorlog is geweest. En draken bestaan helemaal niet, jouw pa heeft nooit tegen iets gevochten, laat staan gewonnen.'

'Maar draken bestaan wél! Of toch al zeker vroeger. Nu misschien ook nog wel: laatst in het bos zag ik een lange, dikke staart vol schubben van achter een rots steken.'

Veganie lacht luidkeels: wat een onzin! Maar Veritée is ontzetend en vindt haar remmen niet terug.

'Ik durfde eerst niet te gaan kijken maar mijn pa zegt altijd: "Veritée, jij hoeft nergens bang voor te zijn, er stroomt ridderbloed door jouw aderen," dus daarna deed ik het toch maar ja toen was hij al weg.'

'Draken bestaan niet, belachelijk wicht. En jouw vader, dat zegt iedereen, is een grote twijfelaar die helemaal niets kán zonder de raad van je moeder. Weet je ...'

Veganie laat zich van de schommel glijden en zet haar woorden kracht bij met klievende gebaren.

'... eer hij kan beslissen of hij met zijn zwaard langs links of langs rechts op die draak zal inhakken, heeft dat beest hem met zijn staart ...' (ze slaat een denkbeeldig golfballetje in de lucht) '... al een kilometer weg gemept! En dan heeft-ie eerst nog zijn nagels kunnen vijlen. Dus hup, ga nu maar. We hebben heus wel belangrijkere dingen te doen dan met jou om te gaan. Schommelen zeg, echt waar? Hou oud ben jij eigenlijk.'

Exit Veritée. Ze rent net niet.

Veganie sist Frutina toe: 'Dat had je nu níét moeten zeggen!'

De jonge tuinman probeert een glimlachje, dat grandioos doel mist: Veritée loopt hem met betraande ogen voorbij. Iemand aankijken lukt haar niet, op dit moment.

Hierboven is er nooit veel licht. Het is door een matglazen wijzerplaat gereisd of moest naar binnen glippen door een smalle spleet in de zuidelijke wand. Fährad is hier graag. Hij houdt ervan om naar het mechaniek te kijken. Hij geniet van de kleur van het schijnsel, de geur van oude balken, en van het gedempte gekoer dat van de duiventil op de zolderverdieping een hele dag door naar zijn oren lekt als neerdalende engelenmuziek.

Hij heeft het uitstekend getroffen met zijn twee banen. Beide vragen zorg en toewijding, waardoor ze meer worden dan louter werk.

Als beheerder van de koninklijke til moet hij de postduiven in topconditie houden. Dat verdient niet verkeerd, maar als voornaamste beloning ziet hij toch de afhankelijkheid die hij van zijn gevederde vrienden mag ervaren, of zou het liefde zijn; en het prettige gevoel van dons en veren tegen een wang of in zijn ruwe handen, de warme breekbaarheid van kleine dierenlijfjes.

En dan is er die andere helft van zijn dagtaak, de mathematische helft zo je wil, met tandraderen die tijd concreet maken en waarmee hij als klokkenman de gang van het openbare leven regelt. Die helft geeft hem ... mogelijkheden.

Ja, Fahrad prijst zich gelukkig. Alles regelt hij zelf. Hij meet niets af, hij wisselt van taken de hele dag door. Simpler kan haast niet: het is letterlijk maar een trap op en af. Eén verdieping, zo gepiept. De andere vervloekt hij: de eindeloze ochtendtrap naar boven die zijn knieën sloop. Al is die vooral óók een ontsnappingsroute, waarmee hij, en een occasionele bezoeker, afstand nemen van de waan daarbeneden.

Het schoutshuis van Lagerwal maakt indruk. Zijn gotische trapgevel is tot de nok versierd met historische taferelen. Brede trappen links en rechts leiden naar een monumentale ingang op de eerste verdieping. Toch is niet alles grandeur: onder de trappen, op de begane grond, zit nog een bodedeurtje in Iers groen dat aan ieders aandacht ontsnapt.

Vandaag is het er druk. Het is tegen de middag op een dinsdag, dan spreekt Julien de Cent-Doutes recht. Zoals de regels voorschrijven staan de deuren wagenwijd open. Dat is de wil van Sagius, hij vindt: rechtspraak hoort openbaar en transparant te zijn. Voor vandaag geldt dat zeker, de animositeit is te horen tot buiten op het plein.

‘Zeg nu zelf, meneer de schout: twee karren kapot in minder als een jaar, dat is toch nie normaal?’

‘Maar daar kan ík toch niets aan doen, edelachtbare? Die bedriegende barbaar verkoopt mij rot hout! En ik heb nog al klachten gekregen, de laatste tijd. Mijn zaak gaat eraan kapot!’

Ik haat deze job, denkt Julien. Hij heeft werkelijk geen idee hoe

hij dit dispuut kan oplossen. De schout dept met een zakdoek het zweet van zijn voorhoofd en tast dan naar zijn borst, naar het voorwerp in zijn binnenzak dat hem herinnert aan een tijd toen alles nog zoveel simpeler was. Leek. Nee, was.

Bij Gorik knalt de kurk eruit. ‘Wa? Rot hout, ikke? Gij schurk, hoe zijt ge nie beschaamd, al mijn hout is van de bovenste plank!’ Dan, beheerster maar niet minder verongelijkt: ‘Die-nen Borre is ne gierigaard, meneer de schout, da kunt gij nie geloven. Om meer profijt te kunnen maken, mengt hij hout van versleten karren met mijn eersteklas materiaal!’

Schichtig als opgejaagd wild werpt Julien snelle blikken op-zij, naar de deur die naar zijn privévertrekken leidt. Daarachter, door een kier, volgt Melanie het schabouwelijke spektakel.

‘D-daar heeft Gorik een p...’

Borre onderbreekt en negeert de schout.

‘Nu nog beter! Wie is er hier eigenlijk de schurk? Woekeraar! Het ligt allemaal aan uw buitensporige prijzen!’

‘Ziet ge het, meneer de schout? Hij geeft toe dat hij ouwe karren sloopt. Ris-si-cleren noemt hij da ... ‘allo?’

Julien zoekt radeloos naar redding, en die komt er ook: bazuingschal op de markt onderbreekt de zitting.

In het halfduister van de klokruimte danst stof in een verticale band van zonlicht. Op de noordelijke muur kruipt de lichtband naar een ijkstreep.

Fahrad volgt koortsachtig, hij houdt tussendoor ook de zui-

dermuur in het oog, waar het zonlicht naar binnen priemt via de ijkspleet. Hij staat klaar om de hendel om te gooien en de klok in neutraal te zetten.

Plots hoort hij snelle voeten naderen. Hij herkent ze; ze komen hier vaak; meestal met een probleem. Veritée duwt het luik open: haar ogen kijken vertwijfeld, er lopen traansporen over haar bestofte wangen.

‘Stop de klok!’

Het volle daglicht dat door het luik naar binnen gulpt verblindt Fahrads, en lost tevens die belangrijke streep zonlicht op.

‘Sapperdepjetjes! Kom binnen en gooi dat luik dicht. Ik moet zien wanneer het twaalf uur is, de klok loopt zeker al een kwartier achter!’

Veritée krabbelt naar binnen maar laat het luik open. Ze gooit zich tegen Fahrads embonpoint aan. De snik in haar stem probeert ze de baas te blijven.

‘Nee, Fahrads, zet die klok stil, toe. Ik wil je wat vragen maar van papa moet ik altijd stipt om twaalf uur thuis zijn. En nog meer ruzie kan ik er vandaag echt niet bij hebben.’

Fahrads smelt. Hij verbreekt de omhelzing en gooit de hendel om. De tandwielen grijpen niet meer in elkaar, het mechaniek draait stationair. Hij acteert een misnoegde blik.

‘Straks weet níemand meer hoe laat het is. Ik alleszins niet, eens de zon voorbij de streep is. Hier moet ik wel mee uitkijken hoor, meid. Niemand mag vermoeden dat we spelen met de tijd.’

‘Dan zul je toch voorzichtiger moeten worden. Vanmorgen heeft mijn vader de klok zien achteruitgaan.’

Klokkenman schrikt. Heel even vergeet Veritée haar zorgen, ze gaat op een kist zitten en leunt geamuseerd achteruit tegen de muur, armen gekruist voor de borst.

‘Geen zin om te werken, gisteren? De klok vóór laten lopen, om vroeger naar huis te kunnen?’

Fahrad haalt zijn schouders op en kijkt naar de grond.

‘Maar Fahrad. Daar straf je jezelf toch mee? Dan moet je weer vroeger opstaan, om de wijzer ...’

Het is al goed, denkt Fahrad, hij laat haar haar zin niet afmaken.

‘En je vader, hoe reageerde hij?’

‘Daar heb je geluk, denk ik. Dat papa zo’n twijfelaar is. Volgens mij dacht hij dat er iets mis was met zijn ogen of zo.’

Een voorzichtige opluchting verschijnt op Fahrads gelaat. Dat van Veritée daarentegen betreft, de reden van haar bezoek komt terug naar boven. Haar achteruitleunen wordt ineenzakken.

‘Fahrad ...’

‘Zeg het eens.’

‘Die dwaze meisjes weer. Het zal me nooit lukken, Fahrad. Ze moeten me niet. Of ik nu ...’

Er wellen weer tranen op, maar Veritée houdt ze binnen.

Fahrad zwijgt. Met een hoofdknikje spoort hij haar aan: toe maar, vertel verder.

Veritée gaat weer rechter zitten.

‘Gewoon, iets wat ze gezegd hebben. Dat iedereen spot met papa?’

Die had hij niet zien aankomen. Fahrads gelaatsuitdruk-

king volgt zijn hakketakgedachten: *moet ik dat kind nu de waarheid vertellen? maar gaat ze zich dan beter voelen? sapperdepieren, die slimme meid heeft de twijfel zeker al van mijn gezicht gelezen! o-owww ... de waarheid dan maar?*

Veritée heeft inderdaad de bui al zien hangen. Ze zakt opnieuw door en staart wat voor zich uit.

‘Ach, spotten? Een grapje misschien, zo nu en dan? Maar met wie lachen ze niet, de mensen? Met mij absoluut wel – en met meisjesmanieren-Harm. Maar ik weet heel zeker dat iedereen jouw vader ...’ (Fahrhad steekt zijn duim omhoog) ‘... zó een kerel vindt, en ...’

‘Laat maar, Fahrhad. Ik heb het wel door: ze lachen met hem. En ...’

Bazuinen onderbreken hun gesprek – gelijktijdig met het geruzie in het schoutshuis.

Vreemd. Hebben ze iets gemist? Straks is er de herdenking van Aureola, maar dat is ieder jaar opnieuw een ingetogen gebeuren; daar is nog nooit zo’n schelle blaaskapel aan te pas gekomen.

Fahrhad en Veritée haasten zich naar beneden, de klok is even van geen belang meer. Dat spotten evenmin.

Nogmaals toeteren de herauten het volk bijeen.

Wie de plechtigheid nog niet aan het voorbereiden was, komt nu haastig aangerend. Onder hen: de schout en zijn vrouw; ruziemakers Borre en Gorik; Fahrhad en Veritée.

Op het muurtje voor de helling naar het strand heeft een lange rij paleiswachten met hellebaarden plaats gevat. Zware draperieën blinderen drie praalwagens, elk met een koetsier en een tweespan nerveuze paarden. Bij elke wagen twee wachten.

Op de bok van de derde praalwagen staat Willem De Vlodder klaar, opgefokt voor zijn eerste publieke optreden. Hij is een twintiger met meer ambitie dan spreekvaardigheid: de r-klanken komen struikelend uit zijn mond gerold.

‘Inwoners van Lagerwal, welkom. Welkom! Zelfs driemaal welkom, voor deze eerste editie van *Lagerwal Leeft!* – het flitsende informatiemoment van ons vernieuwde en dynamische koningshuis. Ik ben Willem De Vlodder, uw anker in de berichtstorm, uw rots in de branding van het nieuws.’

Met luid ruisende keel hapt Willem naar adem.

Het volk trekt bekken van onbegrip, haalt schouders op, heft handpalmen ten hemel. In de verte komen donderwolken aangedreven.

‘En nieuws is er wel degelijk: véél nieuws! Groot nieuws! Jáááá, toegegeven: een béétje slecht, maar ook veel goed nieuws! Dertig jaar lang heeft ons land in het verleden geleefd, maar vandaag heeft Lagerwal opnieuw een toekomst!’ Willem, armen wijd, wil het nú horen: ‘Zijn jullie klaar voor de toekomst?’

Flauwe reacties, omzeggens niets. Hooguit wat gemompel. Het anker is een beetje van zijn stuk gebracht. Licht vertwijfeld probeert hij het nog een keer.

‘Ik herhaal: zijn jullie klaar voor de toekomst?’

Blijkbaar niet. Willem zet de grote middelen in, hij kijkt ach-

terom en geeft het startsein.

De wachten stampen tweemaal met de rechtervoet, slaan zich dan met de linkervuist op de borst: boem-boem tjak. Een kwart tel rust en dan opnieuw en opnieuw. Boem-boem tjak, boem-boem tjak.

‘KLAAR voor de TOE-komst!’

‘KLAAR voor de TOE-komst!’

‘KLAAR voor de TOE-komst!’

De markt trekt zich op gang. Ook de wachten beginnen te scanderen. De opwindning neemt toe, binnen de kortste keren is de massa mee. De wolken overschaduwten nu het plein.

‘KLAAR voor de TOE-komst!’

‘KLAAR voor de TOE-komst!’

Julien en Melanie kijken elkaar bedenkelijk aan, Fahrad en Veritée ook.

‘En stop!’ roept Willem De Vlodder. Het rumoer op het plein dooft uit. Je kunt een pluim horen vallen.

Onbedoeld ritmisch brengt het anker zijn boodschap: ‘Deze nacht / is onverwacht / koning Sagius overleden.’

Er weerklinken kreten van ongeloof, de koning was toch nog fit?

Op een teken van Willem schuiven wachters het eerste gordijn open, het onthult een gesloten lijkstreek. Nog meer verbijsterde klanken. Dus toch?

‘Jawel ...’

Veel te theatraal gooit het nieuwsanker zijn hoofd in de nek, de rug van zijn rechterhand tegen het voorhoofd gedrukt. Boven hem doorklieft een geluidloze bliksemschicht de hemel.

Regenen doet het vooralsnog niet.

De Vlodder gooit er een valse snik tussen en vervolgt: ‘... het nieuws sloeg de prins in zijn aangezicht als een natte sok! ...’ (*oei, dat klinkt raar*) ‘... Nee, nee! Geen aangezicht als een natte sok! Natuurlijk niet. Het nieuws: dát was die sok. In zijn aangezicht dus. Ja. Goed. Waar was ik ...’

Plots gooit iemand de draperieën van de tweede praalwagen open. Het blijkt Drompel – die zoveel geklungel niet langer kan verdragen. Dodelijk geërgerd schreeuwt hij uit: ‘Genoeg!’

Opnieuw stijgen kreten op uit de massa. Afkeurend gemompel, ook. Kijk hem daar staan, met zijn gitzwart nektapijt. Sagius is net dood en Drompel heeft zijn kroon al ingepikt! Bovendien is ze te klein voor hem, het is werkelijk geen gezicht.

‘Vreselijk!’

‘Hoe durft hij?’

‘Toon toch wat eerbied, man.’

‘Belachelijk!’

Van onder zijn zwarte cape spreidt Drompel triomfantelijk de armen. Die man is groter dan Sagius en minstens tien kilo te zwaar. Een beer van een vleermuis.

‘Goede onderdanen, ik ben diep bedroefd.’

Hij pauzeert, voor dramatisch effect.

‘Maar in tegenstelling tot mijn vader, zal ik – koning Drompel – nooit het slachtoffer worden van mijn verdriet. Nooit zal ik toelaten dat het vólk slachtoffer wordt van mijn verdriet. En nooit zal ik – Drompel de Eerste van Lagerwal – in het verleden leven.’

Hij kijkt rond, voelt zich duidelijk uitstekend in zijn nieuwe

rol. De kersverse vorst maakt een te nonchalante, zeg maar respectloze handbeweging in de richting van het herdenkings-spandoek voor Aureola.

‘Vandaag dertig jaar geleden is mijn moeder gestorven.’

Drompel negeert de jammerende reacties.

‘Een geweldige vrouw? Ik weet het niet, ik heb haar nooit gekend. Wat ik wel weet? Dat mijn verjaardag negenentwintig keer niet werd gevierd. En dat moet stoppen!’

De verontwaardiging van het publiek wordt kracht bijgezet met een felle bliksemschicht, terwijl bijna gelijktijdig een donderslag roffelt boven de hoofden.

Drompel slaat geen acht op het gemor.

‘Vandaag stappen we de toekomst in. Ik ben er alvast klaar voor.’

Hij scandeert, in een te snel tempo.

‘KLAAR voor de TOE-komst! KLAAR voor de TOE-komst! KLAAR voor de ...’

Maar het volk blijft ijzig stil. Ijzig kil. Zelfs de wachten vergeven mee te doen. Drompel zoekt zichzelf een houding die voor ongenaakbaarheid kan doorgaan. Hij raakt niet verder dan slecht gespeelde onverschilligheid.

‘Ook al goed. Ter zake! Vader wordt vandaag nog begraven. In alle intimiteit. We gaan er geen gras over laten groeien!’ Hij zet de handen in de zij en rondt af: ‘En meer heb ik daar niet over te zeggen.’

Met een knikje naar Willem rondt Drompel zijn optreden af. De lijkwagen en wagen nummer twee maken rechtsomkeert en gaan er met een respectloos snelle vaart vandoor.

Het volk begint te jammeren om de dood van zijn geliefde koning Sagius, en om deze ongeziene gang van zaken. De lucht wordt onheilspellend donker. Opnieuw bliksem, en donder, en nu ook de eerste, dikke druppels. Willem zet er vaart achter.

‘Even praktisch: de herdenking is afgelast! De koning is jarig, en deze keer gaan we dat vieren.’

Er stijgt een afkeurend maar krachteloos gemompel op.

‘Geen nood: we eren onze vorstin op een andere manier.’

Twijfel op de gezichten. *Oh ja, hoe dan?*

‘Koning Drompel weet hoe hard jullie weer hebben gewerkt aan onze nationale trots: wortelsoep met slakken en azijn!’

Midden op het plein staan inderdaad drie behoorlijk gigantische soepketels. Het volk laat alvast verlekkerde mmmmm-ge-luiden horen.

‘Maar ...’ (ingestudeerde pauze) ‘... hoe heerlijk wij Lagerwal-lers onze soep ook vinden ...’ (het gaat crescendo) ‘... Aureola was van Vlinderkus en vond ze vreselijk! Ook haar zoon vindt ze niet te vreten. Dus die soep? De beek in!’

‘Wat?’

‘Niets van!’

‘Zullen we jou anders in de beek gooien?’

‘Awoert!’

Willem negeert de protesten. Hij trekt de draperieën van de derde wagen open en onthult daarmee een dampende gi-ga-joekel van een ketel: ‘Het nieuw nationaal gerecht!’

Kreten van ontzetting.

‘Simpele, degelijke kost! Heerlijke, zalig zoete ... vanillepap!’

Met een oorverdovende donderslag valt plotsklaps de regen met bakken uit de hemel. De mensenmassa stuift uiteen.

Het is een gedeprimeerd Lagerwal dat zich in een ruisende regen door de namiddag sleept.

Op de markt verwijderen wachters het spandoek voor Aureola. Soldaten dumpen alle vers gemaakte wortelsoep in een beek, net buiten de stad.

Gevolgd door twee grafdelvers brengen zes paleiswachten de lijkkest over de lange brug naar de overkant van de rivier. Puffend draagt het zestel de kist naar de begraafplaats boven op de kliffen. In het mausoleum openen de grafdelvers de tombe, de wachten laten de lijkkest neer – zonder afscheidswoord of huldeblijk, zonder Drompel zelfs. Op zijn dertigste maakt hij zich op voor zijn eerste verjaardagsfeest ooit, terwijl zijn binnenste kolkt en kookt in een vreemde mengeling van opwinding en woede van jaren.

Kunnen jullie je dat voorstellen, waardeloze Lagerwallertjes? Er is al voor minder vermoord, als je de geschiedenisboeken mag geloven.

De avond van dinsdag één juli veertienhonderdvijftig is ingetreden. Het miezert een beetje, meer niet, maar alles glanst nog van de halve zondvloed die vandaag uit de lucht is gevallen.

Geflankeerd door zijn persoonlijke assistent, adjudant Pals – een onopvallende opportunist van eind de dertig, nooit een held geweest, zal er ook nooit één worden –, en aan de andere kant Willem De Vlodder, overschouwt Drompel zijn mislukte partijtje: plukjes mensen leunen op hun knuisten en staren lusteloos in borden pap; de dansvloer is leeg; het orkestje druipt, en slaapt meer dan het nog speelt.

Enkel bij de beek, in het nachtelijk duister, daar is het wél een beetje feest. Daar doen konijntjes zich tegoed aan de vele plassen gemorste wortelsoep.

9 juli 1450. Een baaldag.

oor de meeste Lagerwallers voelt de zomerzon aan als misplaatst. De mensen ogen triest en lusteloos, het verlies van hun koning is nog vers.

Een futloze beenhouwer legt een stukje bloedpens op de weegschaal.

‘Ohhhhhww ... te kort, Martha. Mag het iets minder zijn?’

Martha haalt haar schouders op.

‘Het zal me worst wezen, Walther. Ik krijg toch geen eten binnen.’

De hofdames, wél energiek, passeren het tafereel. Veganie ergert zich zichtbaar. Bij de naaistersetalage houden de meisjes halt, maar zelfs de jurken hangen er depri bij.

‘Snap jij die mensen nu? Met hun droevig gedoe?’

Frutina voelt zich meteen onder druk staan en schudt alvast verontschuldigend van nee.

‘Nee, maar dat zegt niet zoveel. Meestal snap ik jou niet eens.’

Veganie tikt haar hard tegen het achterhoofd.

‘Wel, ik vond het tijd dat iemand er een schop in gaf. Hier gebeurde toch nooit eens iets? Met Drompel wordt alles anders.’

‘Ja! Helemaal juist,’ roept uit het niets een stem die opgewekt wil klinken. De meisjes schrikken zich een hoedje en kijken om. Pal achter hen staat Veritée. Die begint nerveus te ratelen.

‘Gisteren heb ik hem toevallig nog gezien. Hij kruiste me op de binnenkoer, en hij sprak me aan van “Veritée,” – zélf dus, hè? – “Veritée,” zei hij: “het kan niet dat de dochter van mijn vaders ridder zo lelijk wordt behandeld aan mijn hof. Dat laat ik niet gebeuren!”

Verbouwereerd en sceptisch kijken de hofdames elkaar aan.

“Ik zal het er morgen of overmorgen met de hofdames over hebben,” verzekerde hij me – heeft hij jullie intussen al gezien? – “want in het nieuwe Lagerwal is dat soort gedrag ontoelaatbaar.” Die woorden herhaalt ze, langzaam, om er nog meer van te genieten: ‘In. Het. Nieuwe. Lagerwal.’ Dan ratelt ze meteen voort: ‘Je hebt helemaal gelijk, Veganie: met Drompel wordt alles anders.’

Geen speld raakt ertussen. Veganie wil iets antwoorden, maar ze blijft steken in luchthappen – als een goudvis.

‘Dus wat denken jullie? Vriendinnen? Wat hebben jullie vandaag trouwens mooie jurken aan. En die schoenen! Prachtig. Misschien hebben jullie wel tips voor mij? Wat modeadvies?’

Veritée pauzeert verwachtingsvol. In plaats van modeadvies krijgt ze iets heel anders: een harde stomp op de borstkas. Haar gezicht vertrekt tot een grimas.

‘Modeadvies, zei je? Oké, wat dacht je van een ezelspak?’ Veganie stompt opnieuw. ‘En die lelijke, ligende sproetensnuit verstop je voor mijn part in een haverzak.’

‘Ja, doe dat,’ valt Frutina haar bij. ‘En ga ineens in een stal

wonen, zo ver mogelijk uit onze buurt.’

Veritée wrijft over haar pijnlijke borst. Er wellen dikke tranen op.

‘Waarom doen jullie toch altijd zo gemeen? Kunnen we niet gewoon een beetje rondhangen, samen?’

Veganie laat er geen twijfel over bestaan: ‘Droom verder, kind. Natuurlijk kunnen we dat niet. En nu weg. Ksjt! Van onder mijn nobele ogen.’

Veritée rent snikkend weg, nageroepen door Frutina.

‘Dát is het nieuwe Lagerwal, sukkel. Wen er maar aan.’

Je houdt het niet voor mogelijk, maar ook in haar tweede grote ongeluuksmoment kruist Veritée de jonge tuinman. Deze keer kijkt ze hem pal in de ogen.

‘Ik háát dat nieuwe Lagerwal! En het oude vond ik ook al niks.’

Veritée is weggerend, zo hard en zo ver ze maar kon. De straten door, de brug over, het rotspad op, helemaal tot boven. Buiten adem en stinkend naar het zweet holt ze het mausoleum in. Ze krijgt en werpt zich op de grafsteen van Aureola – die intussen ook de naam *Sagius* draagt. In het halfduister ontgaat haar de andere bezoeker.

‘Oh lieve Aureola, ik wil dood!’

Een lange schaduw schuift langzaam over de rug van Veritée. De gewijde stilte van het koninklijke-familiegraf is bijna tastbaar, door de aldoor aanwezige wind daarbuiten, het zeur-

derige brommen van vliegen, en het zachte gesnik van Veritée. Tot de bezoeker spreekt.

‘Wie wil er nu dood ...’

Veritée schrikt zich een hoedje maar ze herkent meteen de lijjige stem van Aureola’s neef. Eens rechtgekrabbeld en omgedraaid ziet ze zijn silhouet-met-luit afgetekend in het tegenlicht staan.

‘Harm!’

‘... als het leven vol magie zit?’

Een en al drama gooit Veritée zich tegen hem aan.

‘Harm, je bent terug?’

‘Snoepie, na een jaar van zingen en zwerven heb ik er weer even genoeg van. Er zijn maar zoveel hoven in ons Centrum-continent, en eigenlijk zien ze er allemaal hetzelfde uit.’

Harm zet een stap achteruit en houdt Veritée op armlengte. Hij monstert haar, terwijl ze hem met natte ogen aankijkt.

‘Wat ben je gegroeid. Je bent intussen een ...’ (hij benadrukt elk woord) ‘... echte, jonge dame.’

‘Een dame die niemand wil, Harm.’

Met de top van zijn wijsvinger tikt hij tegen haar neus.

‘Niet als het aan mij ligt, snoepie. Niet als het aan mij ligt.’

10 juli 1450.

Een grote kleine verrassing.

Julien de Cent-Doutes staat in zijn ondergoed voor de spiegel en houdt afwisselend twee verschillende outfits tegen zich aan. Ook Melanie Labelle is begonnen aan haar ochtendtoilet.

‘Wat zullen we vandaag weer eens kiezen, vrouwtjelief?’

Verveeld kijkt Melanie van haar spiegel op. Voor ze iets kan zeggen beslist een luide gil daar anders over.

Veritée stormt binnen, ze slaat wild naar een geelgroen insect dat vrolijk rond haar hoofd cirkelt: Vuurvliegje.

‘Het gaat niet meer weg, mama!’

Melanie springt te hulp en zwiept mee gaten in de lucht. Voor een keer is het de schout die rustig blijft.

‘Stop eens even, allebei. Zo kan ik niet denken.’

Natuurlijk gaan ze gewoon door.

‘Dames!’

Zijn dames bevrozen. Eén moment is het stil, op een zomermend cirkeldansje na. Dan landt Vuurvliegje in Veritées haar,

alsof ook zij benieuwd is wat Julien te vertellen heeft.

‘Een vuurvliegje? Een trucje van Harm, dus. De pummel.’

‘Hoezo, pap?’ Veritée klinkt bang en verward.

‘Vuurvliegjes waren zijn ding, vroeger. Toen we allebei nog jong waren. Zijn dwaze, nutteloze, Vlinderkusse-toverkracht – waar de mensen hem smakelijk om uitlachten, mag ik er wel bij zeggen.’

‘Ik wist niet eens dat die kon toveren?’

Met de muis van haar duim veegt Veritée over haar kriebelende rechteroor, waar Vuurvliegje net langsheen kruipt.

‘Een beetje. Niets om mee uit te pakken. En alleen maar vuurvliegjes.’

‘Heb jij Harm gezien dan, kind?’ vraagt Melanie.

‘Ja, gisteren. Hij was net terug. Het eerste wat hij deed was het graf van zijn nichtje bezoeken.’

‘En jij deed daar ... wat?’ wil Julien weten.

‘Maar wacht eens even. Ik vertelde over die pestkoppen, Frutina en Veganie. En toen zei hij: wat magie is het enige wat jij nodig hebt. Dat moet het zijn, pap! Ik ben betoverd!’

‘Met een vuurvliegje? Daar zie ik het nut niet van in.’

Veritée is er al niet meer bij, je ziet op haar gezicht dat ze het gesprek met Harm tracht te reconstrueren.

‘Jij, lieverd?’ Julien wacht haar antwoord niet af en probeert opnieuw bij Veritée. ‘En wat had je dan precies gezegd, net voor ...’

‘Soms wou ik dat ik nooit meer kon liegen ... Oh nee!’

Veritée treft Fahrad in zijn duiventil: een vierkante nokverdieping onder een spits toelopend dak. Rondom zijn er muuropeningen op duivenmaat, elk met een aanvliegplateau (buiten) en een luikje (binnen). Drie muren hebben kriskras geplaatste zitdakjes: elk dakje beschut lager zittende duiven – of personen – tegen vallende mest. Een vierde wand lijkt wel een grote Zweedse vakkenkast. De meeste hokjes staan gewoon open: duiven stappen en fladderen hier vrij rond.

Veritée is gaan zitten op een juten zak gevuld met stro en ‘streelt’ nerveus een ietwat ongerust koerende duif op haar schoot. Vuurvliegje kijkt nieuwsgierig toe vanop een schouder.

‘... en toen namen mama en papa dus de proef op de som.’

Klokkenman, ook op zo’n zak, kijkt en luistert, stomverbaasd.

‘Papa: ben je al twintig? Néé. Probeer eens ja te zeggen. Nee. Lukt niet, pap. Mama: probeer eens te zeggen dat je een jongen bent? Ik ben een j-j-j ... Dom van je, mams. Dat is net hetzelfde soort liegen. Je moet iets moeilijkers verzinnen. Trouwens, zei ik haar, daar ben ik niet eens uit. Het is de vijftiende eeuw zeg, die kwesties zijn allang niet meer zo zwart-wit als vroeger.’

Fahrad wiebelt een beetje ongemakkelijk op zijn baal. Hij heeft voorlopig geen idee wat te zeggen, maar met Veritée is dat zelden een probleem: die praat zelf de tijd wel vol.

‘Toen kwam het ontbijt. Mama at haar yoghurt, zoals gewoonlijk; papa sneed een groot stuk gerookte ham af; en Vuurvliegje hier zat te smachten naar mijn homp brood met jam. Hinderlijk, hoor!’

Ineens had papa het gevonden ... dacht hij. *Wie is de beste*

schout in de geschiedenis van Lagerwal? Mijn mes viel uit mijn handen en kletterde op mijn bord!’

Veritées schootduif flappert met haar vleugels. Vuurvliegje schrikt ervan, ze verbergt zich achter een oor. Dat jeukt: Veritée schudt het hoofd.

‘Dus ik zeg: “Om de waarheid te spreken moet je eerst de waarheid kénnen, papa. Hoe kan ik hier nu op antwoorden? Ik ken maar één schout en dat ben jij. En ik ben bijna zeker dat jij niet de beste bent.” Papa verslikte zich in zijn ham en ook mama was gechoqueerd – maar ja, het was echt niet mijn schuld.

“Misschien ben je wel de slechtste,” zei ik. “Maar ik zie je graag, pap.”

Pap was helemaal van zijn melk. Ik kon zien dat het diep ging, hij staarde voor zich uit en mompelde wat hij had willen horen: “Jij natuurlijk, papa. Je bent de beste ooit ...”

Mama vond het ook niet lief van mij, maar ja ...’ (ze wijst met haar duim) ‘... dat opdringerig groen geval hier liet me geen keus, toch?’

Vuurvliegje kijkt verongelijkt.

‘Dus ik zeg: “Misschien moet jij papa wel zijn eigen boontjes laten doppen, mams. Echt: kleren kiezen?” En hop, ineens zitten ma en pa allebei ongelukkig te wezen.’

Veritée doet typische ouders na, met een vermanend opgestoken vingertje. *‘Je mag niet zo liegen, Veritée! Hoeveel keer heb ik dát al niet gehoord?’*

Hier in de toren doet Veritée precies wat ze thuis ook deed: ze kruist de armen en zegt nors: ‘Tot ik eens de waarheid zeg ...’

Terwijl ze daar zo zit lijkt ze heel even weer tien.
Vuurvliegje beloont en troost haar met een kus op de wang.

Aan de zijkant van de immense troonzaal staat een lange rij wachtende edelen, de meesten vergezeld door een opgedirkte dochter. Drompel, gekroond, zit op zijn troon, ongeïnteresseerd. Staand, naast hem: adjudant Pals.

Een edelman en zijn afgeketst toonzaalmodel stappen achterwaarts weg van de troon, buigen een paar keer, draaien om hun as en haasten zich hielenklakkend door deze galmende zee van ruimte naar de uitgang.

‘De volgende!’ roept Pals.

Een tweede edelman-en-dochterpaar stapt op zijn audiëntie af.

De koning wenkt Pals, die razendsnel naar hem toe buigt. Met enige verwondering fezelt Drompel: ‘Zijn die nu allemaal plots op hetzelfde idee gekomen?’

Pals zit er natuurlijk voor iets tussen. Hij kijkt betrapt en krijgt een boze blik van Drompel. De adjudant veert terug recht, flitsend als een knipmes.

De nieuwe vorst richt zich tot de vader (‘Ja?’) en geeft de dochter, een kwezelachtig type, één blik. Dan zucht hij, kijkt hemelwaarts en sluit heel even de ogen.

Met een buiging begint de tweede edelman aan zijn slijmerig verkooppraatje.

‘Sire, duizendmaal dank dat u ons wilt ontvangen! Wat jam-

mer van uw vader, maar wat goed dat u dit roestige Lagerwal nieuw leven gaat inblazen. En nieuw leven, dat betekent ook: nageslacht! Dus ... een vruchtbare vrouw!

Verveeld inspecteert Drompel zijn vingernagels.

Pals merkt dit. Hij kijkt bedenkelijk en maakt het teken *af-ronden!* naar de edelman. Die voelt zichtbaar zijn kansen slinken.

‘Mijn vrouw schonk mij negen kinderen, Sire: zes zonen en drie dochters. Dit is mijn oudste ...’

‘Ja. Ik weet genoeg!’ Met een handgebaar maant Drompel de edelman te vertrekken.

‘Ik kan gerust nog eens terugkomen met de andere twee, Sire?’

‘Ik zei nochtans dat ik genoeg weet.’ Hij verheft zijn stem: ‘Of twijfel jij aan mijn oordeel?’

‘Neen, neen! Koning Drompel weet het altijd best. Mijn excuses.’

Ook dit stel druipt af.

‘En het is Drompel de Grote!’ buldert Drompel – tegen de man, maar eigenlijk tegen iedereen en niemand in het bijzonder. Zijn blik speurt de ruimte af.

‘De Vlodder, nieuwsankertje van mijn voeten? Wil je dit iedereen aan het verstand brengen? Van nu af aan is het Drompel de Grote!’

Naast een zware schrijftafel in de koninklijke privévertrekken geeft een geopend glasraam uit op Aureola's zuil. Aan de muur, de oude koning hoefde maar opzij te kijken, hangt een levensgroot dubbelportret van Sagijs en Aureola, hand in hand, jong en stralend van geluk – zelfs nu nog, in verbleekte, gecraqueleerde vorm.

Drompel beent ziedend door de ruimte.

'Ik dacht nochtans goed te d...' probeert de adjudant.

'Sinds wanneer betaal ik jou om te denken, Pals?'

Pals zwijgt en maakt zich klein.

De koning banjert verder. Plots meent hij hoog aan de muur zijn geschilderde ouders afkeurend op hem neer te zien kijken.

'En laat iemand dat ding weghalen!'

'Maar Sire, uw vader? Dit is toch zijn kamer?'

'Dit is mijn kamer, Pals. Wat denk je? Gaan we misschien doen wat ik vraag? En alléén wat ik vraag?'

Drompel neemt plaats in een gemakkelijke stoel en laat zich onderuit zakken.

'Ik maak er direct werk van, Sire. De Grote. Meneer Drompel.'

Pals snelt naar de deur en waagt nog een suggestie.

'Misschien kan hij naar de troonzaal verhuizen, bij zijn voorgangers?'

Drompel wuift Pals weg. *Als dat ding hier maar verdwijnt.*

In het deurgat aarzelt de adjudant. Hij kijkt om en polst:

'Maar wilt u dan niet trouwen, Hoogheid?'

'Tuurlijk wel, Pals. Tuurlijk wel.'

Drompel haalt een klein dameszakdoekje uit zijn mouw en

houdt het onder zijn neus.

Maar je weet lang niet alles, denkt hij erachteraan.

Het is intussen valavond in de straten van Lagerwal. Julien, dochter aan de hand, houdt een stevige tred aan; het kost Veritée moeite om hem bij te houden.

‘Hij móét dit ongedaan maken. Wat denkt hij wel, mijn kind betoveren?’

De bakker is zijn winkel aan het opruimen voor sluitingstijd.

‘Freduwijn! Harm soms gezien?’

De man kijkt op van zijn bijna lege toonbank. De resterende taartjes zien er maar slapjes uit.

‘Ha, meneer de schout, hoe gaat het? Nee, geen Harm. Zin, kind?’ Hij duwt een van zijn verlepte baksels onder Veritées neus. Die trekt haar snufferd op.

‘Erg vriendelijk – maar toch niet.’

Het achterlichaam van Vuurvliegje licht op en zoemt hevig.

‘Mama heeft hier vorige week nog een aardbeientaart gekocht, en eerlijk gezegd: ik weet niet hoe u zoiets ...’

Met een ruk aan de arm van zijn dochter – hij zet er direct de pas in – vermijdt Julien een gênante situatie. Onhoorbaar voor de bakker maakt Veritée haar zin af.

‘... durft te verkopen.’

De schout overstemt zijn dochter: ‘Ai ai, zo laat al, we moeten voortmaken. Maar bedankt voor uw aanbod en euh ...’

Hij maakt zijn zin niet af, ze zijn al buiten gehoorsafstand.

Hij blaast stoom af.

‘Dit kan zo niet blijven duren. Ik hoop dat we Harm snel vinden.’

De torenklok wijst negen aan, de nacht is net gevallen.

De snelle stappen van twee paar voeten galmen in een lege, donkere straat. Aan het einde van de huizenrij wenkt het schijnsel van een fel verlicht raam. Veritée is buiten adem.

‘Mama gaat heel erg boos zijn, pap.’

De schout antwoordt niet. Verderop klinken muziek en gebral, het gedruis wordt concreter met elke stap. De meerstemmige zang van Harm wordt duidelijker en duidelijker, ze kunnen nu zelfs de tekst verstaan.

*‘Een troubadour dwaalt door het land
en overal verneemt-ie wat er
nu weer aan de hand is
Daar maakt-ie dan een liedje van
zijn fantasie schuwt drama niet
of gruwel of romantisch’*

Niet vermoedend wie of wat er op hem afkomt, zingt Harm in een smoezelig, goed gevuld café uit volle borst zijn lied. Aan de toog en aan alle tafels gaan bier en wijn vlot naar binnen

Het leven van een popster

Harms lied - deel 1

Tekst en muziek: Marc Terreur

♩ = 176

Stem

D D/A G D D/A

Een trou - ba - dour dwaalt door het land en o - ver - al ver -
maakt - ie dan een lied - je van, zijn fan - ta - sie schuwt

Gitaar

Stem

D D/A D

-neemt - ie wat er nu weer aan de hand
dra - ma niet, of gru - wel of ro - man -

Gitaar

Stem

A A/C# A A/C# A A/C#

is, Daar klinkt seri - cu - zer
- tisch. Dat

Gitaar

Stem

A A/C# A A A/C# A A/C#

dan het is, hij maakt voor - al veel lol. Van A - vign - on tot

Gitaar

A A/C# A A A/C#

Stem

Zym - fo - nis gaat ie - d'reen uit de bol. De

Gitaar

D D/A G D D/A D D/A

Stem

her-tog van Bour-gon-di-ë moest van zijn vrouw gaan pit - ten bij de
in Cham-pagn - e vindt de graaf schui-mend bier veel gra-ver dan die

Gitaar

D A A/C# 1. A A/C#

Stem

paar - den na wat trub - bels. En
poes - pas van zijn bub - bels.

Gitaar

2. A A/C# D/F#

Stem

Gitaar

– onder stimulans van niet per se erg knappe gedecolleteerde dames.

*‘Dat klinkt serieuzer dan het is
hij trapt vooral veel lol
Van Avignon tot Zymfonis
gaat iedereen uit de bol*

Tweede strofe!

*De hertog van Bourgondië
moest van zijn vrouw gaan pitten ...’*

Op dit moment gaat de deur open, Julien en Veritée stappen binnen. Verrast klingelt de kastelein zijn bel.

‘Jongedame in de kroeg! Nette jongedame!’

Harm heeft nog niets in de gaten en zingt onverstoorbaar verder.

*‘... bij de paarden na wat trubbels
En in Champagne vindt de graaf
schuimend bier ...’*

Decolletés worden bedekt, vrouwen haasten zich van schoten. Julien zet koers naar het podium, met – wat overdreven, misschien – een hand voor Veritées ogen.

‘Pap, ik ben geen kind meer!’

Harm ziet de woede op het gezicht van zijn oude jeugdvriend
en zingt onzeker verder.

*‘... veel graver dan die
poespas van zijn bubbels*

En al die, al die ...’

‘Mee naar buiten, jij.’

Met zijn vrije hand sleurt Julien Harm, met luit en al, mee
aan de mouw. Consternatie in de kroeg.

‘Veel plezier, precies?’

Harm tracht niet te vallen, maar bewaart zijn cool.

‘Had jij ook kunnen hebben, Julien.’

Veritée, doodop, is erbij gaan zitten. Ze leunt tegen de gevel
van het etablissement. Vuurvliegje kijkt vanop de vensterbank
geboeid naar binnen.

Julien kan zich niet herinneren wanneer hij ooit nog zo
krachtdadig was.

‘Oké. En dan nu ...’ (met een dwingende hoofdknik) ‘... weg
met dat beest.’

Harm draait de luit achterom, klopt zijn kleren in de plooi.

‘Gaat niet lukken, schat.’

‘SCHOUT!’

‘Saaie schout, mislukte ridder ...’

Julien grijpt de troubadour bij het hemd en heft zijn vuist.

‘Stomme Vlinderkusser!’

‘En daarvoor ... fluitspeler, toch?’

Veritée, bijna in slaap nu, pikt in: ‘In zijn binnenzak ... ja ja, papa kan het nog ... pfieuw p-p-p-fieuw ...’

De schout kijkt zijlings naar Veritée, lost zijn grip en laat zijn vuist zakken.

‘Genoeg. We zijn geen tieners meer. Doe iets aan dat stom beest.’

Vanop de vensterbank kijkt Vuurvliegje om. Ze geeft Julien een boze blik en zoemt, hevig beledigd.

‘Gaaf niet, dat zei ik toch net? Ze bestáát nu. En ze heeft een opdracht. Vlieg vertrekt pas als ze vindt dat die vervuld is. Dat hangt helemaal van haarzelf af.’ Harm kijkt vertederd opzij, naar de slapende schoutsdochter. ‘En van Veritée, natuurlijk.’

Op het gezicht van Julien glipt nu alle hoop weg. Harm klopt zijn vriend van weleer op de schouder.

‘Ach, komt wel goed. Wat denk je, een glas? En een liedje, misschien?’

‘Ben je gek? Melanie vermoordt me. Die heeft geen idee waar we zijn.’

11 juli 1450.

Nu pas begint de ellende.

In het gezelschap van een geeuwende dochter en een furieus ogende echtgenote stapt de schout, staart tussen de benen, langs de stalletjes van de wekelijks markt.

Ze stoppen bij het stoffenkraam. Melanie tikt Juliens arm aan.

‘Een grote spoel Venetiaans gouddraad!’

‘Maar liefje, dat kunnen we toch niet betalen?’

Dat lijkt haar niet te storen. Melanie wenkt de marktkramer.

‘Koopman?’

‘Zegt u het maar, mevrouw.’

Melanie tikt opnieuw haar man aan, harder nu dan daarvoor.

‘Venetiaans gouddraad alstublieft. Een grote spoel. Tenzij u zoveel niet kunt missen?’

Nog een por.

‘Nee, het spijt me. We hebben echt wel zoveel nodig.’

De marktkramer ruikt een zaakje: 'De vrouw van de schout verdient alleen het allerbeste.'

'En doe er nog vier meter van uw beste zijde bij,' zegt Melanie.

Veritée heeft het moeilijk om wakker te blijven. Maar als ze de vrouw van de handelaar ziet – haakneus, scheel, een paar ontbrekende tanden – kan ze zich toch niet bedwingen. Geewend spreekt ze de koopman aan.

'Is dat uw vrouw daar, achteraan? Niet te geloven, wat een lelijk mens. Wat heeft u bezielt om daarmee te trouwen?'

Melanie kan niet geloven dat haar dochter dit echt heeft gezegd. 'VERITÉE! Excuses meneer, ik weet net niet wat háár bezielt?' Ze buigt naar Veritée om haar te berispen: 'Dit kun je niet maken, meid!'

Bijna raken hun neuzen; Vlieg verlicht nu ook mama's hoofd! De schoutsvrouw giert van het lachen: 'Maar dat mens is écht wel lelijk ...'

Moeder en dochter schateren het uit, dodelijk gegeneerd kan Julien niet snel genoeg afrekenen. Het boze kramerspaar zwijgt, het gaat hier wel om de schout. Die maakt zich zo klein als hij maar kan.

'Duizendmaal excuus. Ze zijn daar vanmorgen mee opgestaan, het moet een vreemde ziekte zijn. Ik hoop dat ik het ook niet krijg.' Hij kijkt naar zijn probleemgezin en zegt: 'Ik denk dat we maar beter naar huis kunnen gaan.'

Met zijn drieën stappen ze verder, de dames giechelen nog na. De norsheid van Melanie is overgegaan op haar man.

'Wie niet kan liegen,' zegt hij, 'moet misschien af en toe zijn

mond leren houden!’

Veritée geeuwt.

Door de kasteelpoort rijdt een karavaan naar buiten: vier vlaggendragers te paard, een kar vol gewapende wachten, de koninklijke koets, en tot slot nog zo’n tweede kar vol wachten.

De Vlodder steekt hoofd en schouders uit de koets, en slaat een paar keer op de buitenkant van de deur.

‘Is dat hier het flitsend nieuw Lagerwal of eerder een oude-mannenhuis? Geef ze de sporen, verdorie!’

Meteen duwen sporen in paardenflanken, teugels kletsen tegen schoften.

‘Ju!’

‘Tsjakka!’

‘Vort!’

‘Komaan!’

In paardenogen staan opwinding en een beetje angst te lezen.

Een zee van glazige vissenogen staart het gezin koud aan. Terwijl ma en pa uit het aanbod een keus proberen te maken, begint Veritée rond te kijken.

Bij een snuisterijenkraam aan de overkant hangen Veganie en Frutina aan de lippen van een goed geklede, nonchalant

leunende jongeman. Hij weet duidelijk dat hij er mag wezen.

Frutina voelt dat ze bekeken wordt.

‘Wat sta je daar te staren? Wat wil je eigenlijk van ons?’

Het trio kijkt Veritée aan, benieuwd naar wat gaat volgen. De jonge ‘dames’ staan klaar om haar met woorden neer te knuppelen.

Veritée overweegt een stille aftocht maar bedenkt zich. Ze zet een paar stappen in hun richting en stopt dan, alsof ze de afstand tussen hen wil benadrukken.

‘Dat vraag ik me nu ook af, in feite. Ik wou altijd bij jullie kliekje horen ...’ (ze klinkt gedecideerd, Vlieg helpt) ‘... maar jullie zijn niet eens leuk? Frutina is gewoon oerdom – en Veganie, jij roddelt heel erg en bent altijd gemeen.’

Veganie wordt vuurrood, ze is het niet gewend om zo te worden aangesproken. Knappe jongeman geniet in stilte van het spektakel.

‘Hoe durf jij ons, hofdames, zo te beledigen, jij irritante, kleine lastpost?’

Frutina fluistert de knapperd in het oor: ‘Beledigen? Maar ik ben toch dom?’

‘Niets ben jij,’ schreeuwt Veganie Veritée toe, ‘noppes, nul! Nog minder dan ...’ (ze kijkt rond, zoekt en vindt) ‘... een paardenvijg op de kasseien!’

Dan pas ziet ze Vuurvliegje: ‘Kijk, je trekt zelfs al insecten aan. Wat is dat nu weer voor een belachelijk ding?’

Veritée legt haar hoofd in de nek om omhoog te kijken.

‘Dit belachelijke ding ... is mijn nieuwe vriendin.’

Meteen barsten de meisjes in hoongelach uit.

‘Bij haar mag ik tenminste mezelf zijn. Wat zeg ik? Bij haar kán ik alleen maar mezelf zijn. En weet je wat? Dat bevalt me alsmaar b...’

Gedaver van wielen op straatstenen, het briesen van paarden, en bazuingeschal van ruiters overstemmen plots alles en iedereen.

Veritée loopt terug naar haar ouders, samen haasten ze zich door het gewoel om vanop de eerste rij te kunnen zien wat er aan de hand is.

Net als toen ze het overlijden van Sagius kwamen afkondigen, stelt de koninklijke karavaan zich op bij het muurtje voor het strand.

Willem verlaat de koets en sluit behoedzaam de deur.

‘Volk van Lagerwal, gegroet! En welkom bij ... wacht even.’

Hij klimt boven op de bok, zonder al te veel consideratie voor de koetsier, die zich zo smal mogelijk maakt.

‘Welkom bij Willem De Vlodder en deze tweede editie van *Lagerwal Leeft!* De vernieuwing gaat voort, onze vorst wordt nu aangesproken als ‘Koninklijke Hoogheid, Drompel de Grote’; wie verder mag gaan, zegt daarna ‘Grote Hoogheid’. Improvisatie wordt niet op prijs gesteld!’

In de koets schrikt Pals van De Vlodders nieuws.

‘Maar Sire ...’

Drompel stampet hard met zijn voet op de vloer van de koets. Een geschrokken paard hinnikt.

‘... ik bedoel: Koninklijke Hoogheid, Drompel De Grote! Meent u dat nu? Zo’n titel, dat duurt toch vreselijk lang?’

‘Oké dan,’ zegt Drompel met tegenzin, ‘jij mag gewoon ‘Gro-

te Drompel' zeggen – maar uitsluitend als we helemaal alleen zijn.'

Boven op de bok is Willem nu goed op dreef.

'... nog maar tien dagen ver en er waait al een heel nieuwe wind over ons land! Sommigen zijn helaas nooit tevreden. Er zijn individuen die geruchten verspreiden.'

'Nu gaat het komen, Pals.'

Uit een knijpklem aan de wand neemt Drompel een spiegel-tje-op-een-stok en steekt dit tussen de gordijnen door naar buiten.

'Lelijke geruchten! Als zou Drompel De Grote niet geliefd zijn door zijn onderdanen?'

Het volk lacht schamper, niet direct de gewenste reactie.

In de koets recht Drompel zijn rug en kijkt boos.

'Onzin! De lakeien hebben een grootscheeps onderzoek gedaan – en wat blijkt? Iedereen is gelukkig!'

Kritische blikken en gefluister alom.

'Hebben ze jou iets gevraagd?'

'Welk onderzoek?'

'Nee hoor.'

'Mij ook niet.'

'Gelukkig, wie is er hier gelukkig?'

Het nieuwsanker volhardt: 'Iedereen houdt van koning Drompel!'

'Zo is het!' glundert Drompel in zijn koets.

Bij het horen van zoveel leugens zoemt Vuurvliegje als een bromvlieg. Veritée en haar moeder houden het bijna niet meer. Julien sust, doet teken om af te wachten.

‘Wie nu nog iets anders beweert is duidelijk een leugenaar en probeert de vrede in ons heerlijke Lagerwal te ondermijnen. Oproerstokers zullen rotten in de cell!’

In het vooruitzicht van een gevangenisstraf gromt het volk alleen maar. Niemand durft echt te protesteren.

Niemand?

‘U moest zich schamen, meneer De Vlodder. Werkelijk?’

‘Veritée!’ roept Julien.

‘Niet doen, schat!’ zegt Melanie.

De schout wil Veritée de mond snoeren, maar ze is haar vader te snel af en stapt kordaat in het centrum van de aandacht.

‘Wat krijgen we nu?’ vraagt Drompel zich af.

Het volk slaakt kreten van ontzetting en bewondering.

‘Dat onderzoek van u is zo nep als wat. Niemand van ons is naar zijn mening gevraagd, niemand! En een echt grote koning heeft al die poespas en titels niet nodig, die wordt vanzelf geliefd.’

Melanie verbergt haar gezicht; Julien van zijn kant trekt grote ogen en houdt beide handpalmen tegen zijn wangen.

Willem De Vlodder weet zich de mond gesnoerd: ‘Maar ...’ is alles wat eruit komt.

Vliegensvlug haalt Drompel zijn spiegeltje naar binnen, staat recht en knalt met zijn hoofd tegen het dak – Pals zou willen lachen maar durft niet.

Met het volk om haar heen is Veritée niet meer in te tomen: ‘Komaan zeg: die Drompel? Sorry, maar wat is dát voor iets? Een nietsnut, een ijdelruit, een zelfzuchtige paljas!’

Diezelfde Drompel staat op ontploffen. Met een van pijn ver-

wrongen gezicht wrijft hij zich over de schedel en tast naar de deurkruk.

Buiten klinkt intussen instemmend gemompel en hier en daar wat aarzelend applaus.

Overdonderd door de gebeurtenissen laat Willem, met overslaande stem, alleen maar een zwak 'Wachters ...' horen. Zonder duidelijk bevel weet de paleiswacht niet wat te doen.

Veritée doet er nog een schepje bovenop: 'Drompel De Grote? Drompel het Groot Kind, zul je bedoelen!'

Dan vliegt de deur van de koets open. Drompel springt naar buiten, op de voet gevolgd door Pals.

Iedereen verstomt maar Veritée heeft niets in de gaten, helemaal hyper van de adrenaline.

'En ie-der-een denkt er zo over!'

Drompel brult als een leeuw. Abrupt tuimelt Veritée van haar donderwolk. In welke benarde situatie heeft ze zich nu gewerkt? Ze kijkt naar Vlieg: 'Domkop! En wat nu?'

'Wel jij snotjong!' schreeuwt de flutkoning. 'Al was je honderd keer de dochter van de schout, hier kom je niet mee weg. Wachters!'

Veritée blikt links en rechts, van overal ziet ze soldaten op zich afstormen. Ze duikt onder de koninklijke koets; Vuurvliegje klampt aan; wachten botsen.

Achter de koets krabbelt Veritée recht. Ze kiest voor links, spurt boven op het muurtje tussen marktplein en strand – wachters jumpen één voor één, missen, landen in het zand.

Een wip van het muurtje, een duik tussen paardenbenen door. De beesten steigen, hinderen de achtervolgers. De

koets kantelt en crasht. Het volk kan zich niet bedwingen, juicht.

Veritée kiest een pad tussen de marktstalletjes, wachters achter haar aan. Papa gaat op de tenen staan en reikhalst om te zien of ze ontkomt. Melanie geeft hem een mep.

‘Waar wacht je op? Kijk of je haar kunt helpen.’

De schout holt achter de feiten aan.

Als Veritée het kraam van de mandenmaker voorbij is, ‘valt’ de man tegen zijn hoog opgestapelde waren. Manden overal. Wachters stuntelen, struikelen, vloeken. Ook Julien stokt.

Een potten-en-pannenkraam! Veritée zwiept een grote, hangende wastobbe opzij, die mist nipt de eerste achtervolger. De man kijkt nog eens om, lacht, knalt dan tegen een blaasbalg.

De volgende paleiswacht nadert Veritée nu akelig dicht. Maar ze krijgt anonieme hulp: een mes snijdt een koord door; een zonneluifel zeilt zijlings over de kasseibaan en maait de belager weg.

Veritée kiest plots linksaf, een smal en verlaten straatje in, aan de achterkant van de markthal.

Vlieg mist de bocht, remt terwijl ze een slipgeluid imiteert; ze keert, rechtsaf, Veritée achterna.

Dan gaat er een deur open. Een mannenarm grijpt Veritée vast, de hand van de tweede arm belet haar het gillen. De man (vriend of vijand?) trekt haar naar binnen. Deur dicht.

Vuurvliegje is net te laat, ze draait een nerveus zoemend rondje. Deur open, Vuurvliegje binnen, deur weer dicht.

Enkele wachten komen van achter de hoek aangerend, maar laten zich noodgedwongen uitbollen: de vogel is gevlogen,

Vuurvliegje ook.

Drompel gilt gefrustreerd, wanneer ze hem met hangende pootjes komen vertellen dat Veritée is ontsnapt.

Juli 1450.

De dagen na de vernedering.

‘Dit hou je toch niet voor mogelijk!’

Paleiswachten patrouilleren door de straten van de hoofdstad. Her en der kijken ze door ramen en deuren naar binnen, ze klampen mensen aan en stellen vragen.

‘Al dagen duurt dit spelletje, en ik vind het níét leuk.’

Een zorgelijk ogende schout dwaalt door de stad. Wanneer hij soldaten kruist, zwijgt hij en knikt beleefd. Overal waar het veilig lijkt, probeert hij – op gedempte toon – met zijn vermiste dochter in contact te komen.

‘Veritée? Ben je daar ergens, lieverd? Mama is doodongerust ...’

‘Zet een prijs op haar hoofd! Tienduizend Walmarken voor de tip die ons dat kind oplevert!’

Op boom na muur na bank na paal plakken zwaar bewa-
pende soldaten overal in de stad Veritée-met-Vuurvliegposters
aan: 'GEZOCHT!'

's Avonds kan heel Lagerwal zien hoe de silhouetten van
Melanie en Julien, hoofden tegen elkaar geleund, moedeloos
op de boordmuur van het strand naar de zonsondergang zit-
ten te staren.

Niemand vermoedt dat ook Veritée dit pijnlijke tafereel kan
zien. Bibberend op haar tenen staat ze vanop een krukje naar
beneden te kijken, door zo'n petieterig duivengaasje van Fah-
rads toren – ja, hij was het die haar naar binnen had getrokken.
Vlieg tracht vanuit wisselende posities mee te loeren, wat pas
lukt wanneer Veritée zich omdraait.

'Hoe lang moet ik dit zo volhouden, klokkenman?'

Fahrad zit op een baal met stro, de armen rond opgetrokken
knieën, achterhoofd tegen de kooitjeswand. In het vak naast
zijn hoofd zit een duif te koeren op haar nest.

'Ik broed op een plan, meid. Of dat probeer ik toch. Maar het
ei wil niet barsten.'

Hij laat zich van de baal schuiven. Uit de bovenkant steekt
alleen maar stro.

'Voorlopig is er niet eens een ei.'

Veritée zet haar handen in de zij: 'Ga mijn ouders dan ge-
woon vertellen dat je me gered hebt. Dat ik veilig ben.'

Fahrad kijkt intriest. Hij is niet van plan ook maar een vlerk
te verroeren.

‘Je weet niet waartoe die valse Drompel in staat is, Veritée.’

Terwijl de zon helemaal onder de einder verdwijnt, staan de twee geknakte silhouetten op van hun muurtje.

‘Wat ze niet weten,’ zegt Fahrad, ‘kunnen ze ook niet verklappen.’

Dagen verstrijken. Overal in Lagerwal-stad worden de ‘GEZOCHT!’-posters overplakt. En overplakt. En nog eens overplakt.

De beloning stijgt met de dag:

‘20.000 Walmarken!’

‘50.000 Walmarken!’

‘250.000 Walmarken!’

De nacht brengt geen rust voor koning Drompel. Hij ijsbeert. Mocht hij kunnen, hij liep de muren op.

Ook adjudant Pals weet zich geen raad en trippelt achter Drompel aan. Die loopt de hele tijd aan zijn zakdoekje te snuiven.

‘En nog altijd geen enkele tip?’

‘Ik begrijp er niets van, Si... ik bedoel, Grote Drompel. Of weet écht niemand waar ze zit?’

Plots blijft Drompel staan. Pals kan maar nipt een botsing vermijden.

‘Of tenzij ... of toch niet ... maar dán kunnen we ...’

Drompel draait zich bruusk om, ze stoten alsnog buik tegen buik. De adjudant springt wankelend achteruit, hij zoekt nieuwe afstand.

‘Roep wat mannen samen en val binnen bij de schout! Misschien is dat wicht ongezien terug thuis geraakt.’

‘Maar Grote Drompel, wat loopt die kerel dan in de stad op zijn dochter te roepen?’

‘Dat kan toneel zijn, Pals. Vergis je niet, die Cent-Doutes is ook niet van gisteren.’ Hij snuift opnieuw aan zijn doekje, zegt dan: ‘En zijn vrouw nog veel minder.’

Pals aarzelt.

‘Moet ik dan nú vertrekken, GD? Zo laat nog?’

‘Laat is goed, Pals. Des te groter is de verrassing. Maar wat zei je daarnet? Gee Dee?’

‘Euh ja, ik dacht ... wat korter, swingend ... het nieuwe Lagerwal, weet u wel?’

‘Mmm, niet slecht. Helemaal niet slecht. En Pals? Als Veritée er niet is, sla je de schout maar in de boeien. GD heeft nog een ander plan. Geniaal!’

De koning trekt een scheve grijns: het ene oog dicht, in het andere een gemeen blinkend lichtje.

22 juli 1450. In de kooi.

Er staat een jubelende, glinsterende zon ...

‘Tijdens het Oogstfeest zal om vier uur stipt ...’

... die door glasscherven schijnt ...

‘... Julien de Cent-Doutes ...’

... die met pek vastzitten op de bovenranden van een hoge kooi
zonder dak, met polsdikke tralies ...

‘... door ophanging aan de nek ter dood worden gebracht.’

[Het volk smeekt om GENADE!]

... waartegen, een eind naar beneden...

‘De enige uitweg?’

[Zo hard als hij kan roept Julien: ‘Niet doen, Veritée. Niet toegeven!’]

[Eenwachter knalt een ijzeren staaf tegen de tralies; hij schreeuwt 'Stilte in de kooi!']

... een houten bord waarop ...

'Veritée Vuurvlieg: geefje over!'

... een affiche met een hele hoop tekst, en onderaan in het groot, de volgende regels: 'VERITÉE VUURVLIEG: GEEF JE OVER!'

Mocht de schout arendsogen hebben, dan zou hij vanuit zijn kooi, ginds heel ver in de hoogte, daarboven in de toren waar de til zich bevindt, in een van die duivengaatjes Veritées be-
traande, vertwijfelde ogen kunnen zien.

Veritée kijkt om vanop haar kruk. Haar gastheer krabt met een roestig mes duivenmest van de zitdakjes in een emmer.

'Fahrad?!'

'Ik weet wat je denkt. Niet doen.'

'Maar ...'

'Het enige wat je bereikt is dat je daar zelf belandt.'

Heus? zie je Vuurvliegje fronsen. *Meen je dat, Fahrad?*

Zoemend en fel oplichtend vliegt ze op hem af. Vlak voor zijn neus blijft ze hangen, met de snelle vleugelslag van een kolibrie en een furieuze blik.

Fahrad werpt een even boze, schele blik terug; hij weet wat er

nu komt. Inderdaad: hij verraaft zichzelf.

‘En ik ook, waarschijnlijk! Terwijl ik me liefst nergens mee bemoei, maar ja.’ Klokkenman beseft dat hij gezien is, hij stampet met de voeten en brieft: ‘Stomme bromvlieg!’

Vuurvliegje trekt terug naar Veritée – opdracht volbracht. Die kijkt diep ontgoocheld weg van haar redder.

‘Ach, draai de klok gauw door, man. Je vrouw vraagt zich af waar je blijft.’

Veritées al wankende blik stort helemaal in als ze op het plein nogmaals haar vader hoort brullen: ‘Jouw schuld, Harm. Los het op!’

En weer beukt de wachter met zijn staaf tegen de tralies; het klinkt als een explosie. Veritée krimpt ineen, alsof ze wegduikt voor de brokken.

In een poging haar te troosten schurkt Vlieg tegen haar wang aan. *Dank je, Vlieg. Geen idee hoe, maar we móéten hier iets op vinden.*

23 juli 1450. Dom wicht.

us ineens is Veritée staatsvijand nummer een en staat Julien de Cent-Doutes midden in de nacht op het marktplein van Lagerwal achter tralies te pissen in een ijzeren pot.

En daar komt Veritée! De schout gelooft zijn ogen niet, wat roekeloos van haar, van het schrikken stoot hij zijn pispot met een schelle *KLANG!* tegen de tralies.

De wacht schokt. Gromt wat. Slaapt verder.

Met zijn pot onder de arm, fatsoeneert Julien zich met één hand.

‘Veritée?’

Ze spert de ogen wijd, vormt met ontblote tanden een geluidloze *AARRGH!*, onmiddellijk gevolgd door een *SSST!*-vingertje.

Haar vader slaagt er niet in te zwijgen.

‘Ben je oké?’ fluistert hij. ‘Waar zit je verstopt?’

Veritée bonkt met haar vuisten op een denkbeeldige tafel, maakt dan heftige duimbewegingen richting de bewaker. Haar ogen schieten vuur.

Door gespreide vingers volgt Julien hoe zijn dochter tipteent naar het wachtershok, over de man heen buigt, en ui-terst voor-zich-tig een grote sleutelbos van een haak plukt.

Ze sluipt terug en probeert sleutels uit, onvermijdelijk met zacht geklingel. Haar vader houdt zijn gloeiende wangen vast, hij blaast stoom af vanachter een uitgestoken onderlip.

In de stilte van de nacht – *KLAK!* – springt plots het slot om. De sleutelbos rammelt, een straathond blaft. De wacht krab-belt slaapdronken recht.

‘Huh?’

Op de voet gevolgd door Vuurvliegje trippelspringt Veritée zo snel en zo stil ze maar kan om de kooi heen. Samen verschuilen ze zich aan de achterkant van het wachtershok.

De schout tikt, extra luid nu, met zijn pot tegen de tralies. Opnieuw die blaffende hond.

‘Beste kerel! Vergeef me, ik móést je wakker maken ...’

Julien wijst tussen de tralies door naar de buitenkant van de deur.

‘... je sleutels? Kan je je job kosten.’

De suffe wachter wrijft zich door de haren, fronst, en sloft onbegrijpend naar de kooideur toe.

‘Tja,’ zegt Julien. ‘Vergeten, dat kan niet anders. Zeker daar-straks, toen je ...’ (hij maakt een gietgebaar) ‘... je weet wel, de pot?’

Als een betrap joch draait de wacht het slot vast en haalt de sleutel eruit. Hij kijkt ongelovig naar de bos in zijn hand, en rammelt ermee ter bevestiging. De hond jankt. Ergens klinkt een verre vloek.

De stem van de wachter hapert, hij schraapt zijn keel.

‘Bedankt, meneer de schout. U bent een goed mens. Spijtig dat ...’

De bewaker wendt het hoofd en keert terug naar zijn hok, met een zin die op zijn tong blijft liggen.

In de achtergrond druipt een zwalpend lichtje af.

‘Née hè, dat scheelde maar een haar van een hondensnor!’

Na een onrustige slaap in het echtelijke bed is Fahrhad met een kop vol zorgen terug op het werk aangekomen.

Wanneer Veritée vertelt over haar nachtelijke bevrijdingspoging, staat hij rood aangelopen bijna neus tegen neus naar haar te schreeuwen. Zijn ogen springen net niet uit hun kassen.

‘Wát heb je gedaan, zot wicht? En als je was gevat? Jij dood, papa dood? Fahrhad dood?’

‘Ik zou noooooit verklapt hebben dat ik hier zat, Fahrhad. Echt waar.’ Veritée wijst naar haar kruin: ‘Je ziet het: Vuurvliegje is bij me, ik lieg niet!’

Fahrhad stampvoet.

‘Precies!’

Vuurvliegje schrikt en duikt achter een tandrad. Van tussen twee tanden kijkt ze verder toe.

‘Mag ik de juffrouw er sapperdeboeren op wijzen dat ze inderdád nooit liegt? En dat het dus volstaat om haar leukweg te vragen waar ze zo knus en veilig zat, de hele tijd?’

Veritées mond valt open. Die van Vuurvliegje ook.

‘Soms moet je wel even nadenken voor je iets doet ...’

Nu ontploft Veritée.

‘Even? Ik zit hier straks twee wéken te denken. En waar is jouw plan? Wat ben je eigenlijk? Te dom of te laf?’

‘Wel jij franke teut! Als dat geen stank voor dank is.’

Veritée trekt haar beste je-zal-me-wat-gezicht.

Fahrad steigert, daverd, stottert, kookt. Hij wijsvingert fel.

‘Maar van nu af aan wordt het gehoorzamen, ...’

Een woord dat alles zegt, please! Nee, niet te vinden.

‘... schoutsdochter!’

Klokkenman keert zich van haar af, kruist de armen en mokt. Er pruttelt nog een laatste gulpje uit.

‘Of je kunt in het bos gaan slapen.’

Veritée huivert. Ze zet een stap achteruit en belandt letterlijk met de rug tegen de muur. Ze bekijkt onthutst haar afgekloven vingernagels en oordeelt dat er nog iets af kan. Vuurvliegje, net zo radeloos, strijkt neer op Veritées schouder en loopt daar leeg als een lekke band.

Ietwat onwillig draait Fahrad terug om zijn as. Ziet daar zijn twee lastpakken. Samen in hetzelfde schuitje. Zucht. Hij kan een laatste prik niet laten.

‘En als het was gelukt? Wat dan? Daar wel over nagedacht?’

Stilte. Veritée kijkt naar de grond en begint te blozen.

24 juli 1450.

Het geduld is op.

og voor zonsopgang breekt de hel los. Soldaten met fakkels bonken op deuren, ze hebben geen geduld, beuken ze in, ze stormen naar binnen. Overal hoor je kreten en gekrakeel – van mens en dier.

‘De derde dag al, Pals. Het plan werkt niet. Zet de straten af!’

Terwijl een soldaat in de leefruimte kasten en kisten opengooit, draven anderen door naar aanpalende kamers.

‘Keer alles ondersteboven. Open ieder luik, iedere ton, kijk onder de matten. Doe al wat nodig is, maar ... Vind! Dat! Kind!’

Muizen lopen kriskras weg, wanneer een wachter via een steile trap op zijn buik ergens een hooizolder komt opgekrabbeld.

Een vrouw trekt gillend de kraag van haar slaapkleed tot net

onder haar ogen, omdat een kerel de deur van haar slaapkamer opengooit en zonder pardon haar lakens wegtrekt.

Een wacht daalt behoedzaam de stenen trap af van een donkere kelder vol aardappelen waaruit griezelige, lange scheuten ontspringen.

Door al het straatlawaaï heen draait de vrouw van Fahrad zich op haar buik; ze trekt het kussen over haar hoofd en snurkt verder. Fahrad opent één oog. Bij luid gebons op de voordeur veert hij zwetend recht. **KRAK!**, de deur begeeft het. Klokkenman trekt de verkeerde conclusie.

‘Veritée is gevonden. Ik ben eraan!’

‘Hèhè, nu hebben we haar. Kan niet missen.’

Op het marktplein rennen soldaten in alle richtingen. Julien schreeuwt om Veritée te alarmeren.

Met alle kracht die hij in zich heeft, hengst zijn bewaker tegen de tralies – kabaal boven kabaal, maar de schout is niet in te tomen.

‘Veritée, waar je ook bent: Vlucht! Rennen! Nu! Veritée, hoor je me? ...’

Slappend in haar ondergoed, supercomfy op stro onder een rij duivenhokken, schrikt Veritée plots wakker van het inferno en daarbovenuit: de stem van haar vader.

‘... Maak dat je wegkomt!’

‘Papa?’

Ze spurt naar het krukje, kijkt naar buiten, snapt meteen wat er gebeurt, trekt haar jurk over het hoofd, springt in haar schoenen en roefelt, strohalmen nog in het haar, de trap af. Vlieg klampt geeuwend aan, ze knippert de slaap uit haar ogen.

Beneden aangekomen opent Veritée behoedzaam de binnendeur van de trappenhal naar de nog lege markthal en ziet door de kier hoe exact op dat moment de voordeur het begeeft.

Een handvol wachters rent naar binnen, één ervan in de richting van 'haar' deur.

Omdraaien! Twee passen tot aan de andere deur – die uitgeeft op het smalle straatje waaruit ze door Fahrad naar binnen werd getrokken.

'We moeten gokken, maatje. Nu!'

Zonder aarzelen draait ze de sleutel om en vlucht samen met Vuurvliegje de kasseien op. Rennend kijkt ze rond: niemand! Ze duikt een portiek in, trapt nu al op haar adem.

'Vlieg, ik weet dat je van Harm in mijn buurt moet blijven, maar dít gaat over leven of dood. Jij moet nu mijn ogen zijn. Ik móét uit deze stad geraken.'

Vuurvliegje twijfelt niet en stijgt op.

Vlieg kijkt neer op een stadsplattegrond van mensengewemel en nerveuze lichtjes.

Ze ziet hoe het paleis als een boze vulkaan een stroom van brandende fakkels uitspuwt. Eén vurige zijarm loopt rond de stad en sluit alle mogelijke vluchtwegen.

Daarbeneden klinkt een pandemonium van braak, roepende

wachten, kakelende kippen, panisch blaffende honden, en uit hun slaap gerukte burgers die buiten jammerend toekijken op de ravage.

Veritée stapt uit haar portiek, kruist de vingers ...

‘Daar gaan we ...’

... en tuurt de lucht in. Ze start een zachte looppas, begint dan te rennen. Ze houdt non-stop Vuurvliegje in de gaten, die af en toe daalt om een instructie te geven en dan weer opstijgt.

Vuurvliegje zoeft, gevolgd door Veritée, een open riool in: een gemetseld gewelf dat onder een huizenblok doorloopt, met links en rechts een smal voetpaadje.

Aan de uitgang laat Vuurvlieg haar maatje bruusk stoppen om te schuilen achter een grote regenton, terwijl soldaten een huis verlaten om meteen het volgende binnen te dringen.

De kust is vrij en Vliegje stijgt weer op, ze leidt Veritée een steegje in. Het loopt dood, maar een muur begroeid met wilde wingerd houdt niemand tegen.

Ze belandt in een tuin, ziet hoe binnen in het huis wachters de boel op stelten zetten. Sluipen dan maar, onder de ramen door. Vuurvlieg toont een achterpoortje, dat uitkomt in een lange, grimmige straat met bouwvallige huizen. Heel in de verte prijkt de oude eik op zijn knus pleintje. Vlieg stijgt hoger en hoger – alles lijkt veilig – en begint Veritée erheen te gidsen.

Enkele wachten drinken water aan de stadspomp op het marktplein. Oostelijk is al wat schemering te zien. Over de

stad hangt een gloed van brandende fakkels. Eén uithoek is nog donker.

‘Nu naar daar?’ vraagt een popelende wacht aan zijn hoofdman.

‘Niet zo ongeduldig, vriend. Die promotie komt wel. Eerst wat rusten, dat kind kan nergens heen.’

De wacht is ontgoocheld, dat staat op zijn gezicht te lezen. Hij tuurt een straat in, naar dat laatste stukje donker. Boven de daken daar suist een lichtje.

Om zich heen ziet hij alleen maar slome kompanen. Zonder ook maar één woord doet hij een paar stappen achteruit. Hij legt zijn fakkel neer en rent ongezien het pad op naar promotie.

Met de blik voortdurend op dat lichtje rent de gretige wacht een van de vijf straten door die uitkomen op het plein met de eik – en met Goriks houthandel, in een hoekpand.

Boven de daken nadert Vuurvliegje datzelfde plein. Ze kijkt achterom naar Veritée, heeft in het donker die wacht gemist.

Door een vensterraam in de voorgevel van de houthandel is te zien hoe een wacht komt aangestormd.

‘Wat is die van plan?’ vraagt Gorik zich af.

Door het raam dat op de zijstraat uitkijkt ziet hij dan weer dat Veritée maar een metertje of tien meer van het plein is verwijderd.

‘Akkerdje!’

Hij twijfelt geen moment en weet meteen wat hem te doen staat.

Gretige wacht komt 'zijn' straat uit gekoerst, het plein over, recht naar de hoek waarachter hij zo meteen Veritée verwacht.

Hij strekt de armen al uit, draait de hoek om ...

... en krijgt daar een mep van jewelste in het aangezicht. Goriks plank trilt na, in zijn kolenschoppen van handen.

De wacht smakt met geweld tegen de grond. Hij blijft languit liggen op zijn rug, buiten bewustzijn. Vuurvliegje cirkelt om zijn hoofd, als de sterretjes in een prentenboek, voor de lol.

'Gorik!' Veritée is buiten adem, ze plooit dubbel om uit te hijgen. 'Straks ... ben je zelf ... gezien!'

'Bijlange nie, die kloefer weet nie wie of wa d'r hem geraakt heeft. En daarbij, wie da een aangeklede kwal gelijk Drompel in zijn hemd zet, die kan op Gorik rekenen.'

Gorik kijkt rond, de kust is veilig.

'Kom, we zijn hier weg. 'k Moest toch naar den bos.'

Zijn wagen wacht, met opgetuigde paarden en al. In de laadbak liggen een grote hakbijl, een zaag, een stijve borstel, zeilen en touw, en wat klein gerei onder een rood wollen dekentje dat vol zaagsel plakt.

Gorik grist het deken weg en gooit het naar Veritée.

'Hier, voor 't schokken.'

Veritée kijkt onbegrijpend. De houtverkoper wijst naar de stevige, platte balk onder de wagen, die de assenblokken van voor- en achterstel met elkaar verbindt.

'Allee? Kruipt op de langboom ...'

'Wát?'

'... en houdt u goe vast. Dees is levensgevaarlijk, maar ja: hier blijven ook.'

Er staat wat twijfel in Veritées ogen, maar heeft ze een andere keus? Ze kruipt onder de wagen en sommeert haar geveleugeld vriendinnetje, dat nog altijd rondjes draait om het hoofd van de wacht.

‘Helaba, Vuurvlieg? Kom, de speeltijd is voorbij.’

De bovenrand van de zon laat zich al zien.

Goriks tweespan dokkert over de laatste kasseien aan de achterste rand van de stad. De ontsnappingsroute naar het woud – een hobbelige zandweg tussen de velden – is nabij, maar daarvóór wacht een patrouille.

‘Psst! Veritée? Houdt u stil, de vijand is daar. Ne groten en ne smallen.’

Onder de wagen – met een pijnlijke grimas op haar gezicht – omklemt Veritée met beide armen en benen de schokkende, ribben-kneuzende balk. Dat dunne dekentje helpt haast niets.

Vuurvliegje klampt zich vast aan Veritées haardos, maar bij elke put in de weg verliest ze de grip en wipt ze met haar kopje tegen de laadbak. In een prentenboek zou ze piepkleine sterretjes zien.

De forse wacht heft zijn arm, terwijl de schriele met zijn lans horizontaal de weg verspert.

‘Hoooow! En waar denkt meneer naartoe te gaan?’

Gorik stopt de wagen.

‘Hoooow!’ Hij plaatst zijn knuisten op zijn heupen. ‘Awel? Scheelt er iet, mannen? Ik verkoop wel hout hé, dan moet ne mens al eens gaan kappen.’

Met een onderzoekende blik onafgebroken op Goriks wagen sloft de grote forse wacht langs links naar de laadklep achteraan.

‘Maat, ik ga eens zien onder die zeilen. Kijkt gij onder de kar.’

Gorik, nochtans niet gauw van slag, begint nu toch te zweaten, ondanks het vroege uur. *Wat nu? Tijd winnen!* De houtver koper veegt zijn voorhoofd af.

‘Keir? Keir? Dees is wel ne wagen hé mannen. Kunde tellen? Twee assen. Vier wielen.’

De forse wacht laat de klep zakken en hijst zich aan boord. De smalle loopt voorbij het rechterpaard – hij nadert het voorwiel en plooit zijn nek al wat schuin.

‘Komaan mannen, ik moet echt voort zulle. Weet ge wa?’ Gorik grijpt de aarden kruik die naast hem op de bok ligt. ‘Hier. Pakt mijne wijn, amuseert ulder en laat mij doen.’

Hij gooit de kruik richting de forse wacht, die zich mispakt en haar per ongeluk de lucht in gooit.

De schriële buigt al een stukje voorover, handen op de knieën, om de onderkant van de wagen te beginnen inspecteren. Gaat het echt hier eindigen voor Veritée?

De man in de kar springt naar de tollende kruik; hij weet ze vast te grabbelen, met een opgeluchte, verlekkerde blik, en landt met zijn volle gewicht op de vloer van de laadbak.

Met een oorverdovend gekraak breken de assen, de wielen slaan paraplu naar buiten. De paarden steigeren, de laadbak klettert de grond op.

Langzaam trekt de stofwolk op. Iedereen houdt zijn adem in: smalle wacht, versteend in zijn voorovergebogen positie,

blik verdwaasd; forse wacht tussen de brokstukken, gevloerd, kreunend; en Gorik, met een gezicht waarop afgrijzen te lezen staat: *is Veritée verpletterd?*

De laagstaande zon beschijnt inmiddels de straten van Lagerwal, met hun vernielde deuren en verzeerde burgerharten.

Aan de rand van de stad druipen de wachten af. De grote wacht mankt, hij betast zijn onderrug. De smalle, de man met de lans, heeft zijn vrije arm om zijn kompaan geslagen en sust hem.

Zodra ze voldoende ver zijn, begint Gorik het losse puin in de wegkant te gooien.

‘Zegt da ‘t nie waar is! Borre toch, gij kloefer van ne keiren-maker! Veritée! Veritée? Allee kindeken, zegt iet?’

Alle troep is uit de weg. Nu tilt Gorik de bodem van zijn wagen op, vol afschuw om het verpletterde lichaam dat hij verwacht te zullen vinden. Maar, oh verwarring, hij ziet alleen maar zaagsel en kasseien.

Gorik staat er onbegrijpend naar te kijken.

Achter zijn rug, in het donker van het woud, blinkt één enkel geelgroen lichtje tussen de bomen – terwijl vanuit het paleis over de gekneusde stad een gil van frustratie weergalmt.

DEEL II

ussen stammen en een dicht bladerdek door, priemen koperen bundels zonlicht waar stof en zoekende muggen in dansen. Het woud is in vredige afwachting van de nacht.

Een eekhoorn die tegen een boomstam lijkt te kleven, spitst plots de oren en vlucht weg. Er nadert geruis, van gebladerte dat ritmisch wordt weggemaaid.

‘Roodkapje’ Veritée heeft Goriks deken als een kapmantel over hoofd en schouders geslagen, haar handen en gezicht zitten onder de vuile vegen. Zo waadt ze door heuphoge varens, terwijl ze geërgerd muggen wegslaat. Vlieg kijkt bezorgd toe.

‘Ik kan geen boom meer zien. Een hele dag ploeteren, en we hebben nog altijd geen schuilplaats.’

Veritée blijft staan en gilt luid. Kauwen kèk-kèk-kèkkeren de bomen uit; een das ritselt weg; een egel wordt een bibberend prikbolletje.

‘Ik heb er genoeg van. Van alles.’

Ze laat zich neerploffen, met de rug tegen een stam. Het dekentje glijdt van haar hoofd en blijft om haar schouders hangen. Haar kruin steekt nog net boven het varenloof uit. Daar draait Vuurvliegje nerveuze cirkeltjes rond.

‘Over minder dan twee weken krijgt papa de strop. Ik sterf hier van de honger. En mama, die kwijnt weg van verdriet. Goed gedaan, Veritée.’

Vuurvlieg maakt een kruinlanding, zin na zin zakt haar mondje.

‘Ik wil naar huis, Vlieg. Maar hoe? Drompel, die vergeeft me nooit. Dus zolang dat onding op de troon zit, kan ik het vergeten. En papa ook.’

Vuurvliegje neemt een haarlok in haar mond en trekt eraan: *nu niet opgeven, Veritée!*

Het lijkt te werken, een beetje toch. Met een flauwe glimlach en zonder al te veel fut krabbelt het meisje recht, terwijl de natuur zijn laatste randje koper lost.

‘Kom, makkertje, we zoeken verder. We hebben een slaappleaats nodig. En daarna een plan.’

Want ik zal het moeten fikslen. Niemand anders.

In het aardedonker van een grot flitsen twee smalle latte-kleurige ringen aan-uit, aan-uit. Het zijn irissen rond wijde, zwarte pupillen, in ogen zonder enig wit.

‘Psst! Heren? Zijn we wakker?’

Een tweede stel zulke ogen trekt zich moe de nacht in. Dan een derde en een vierde. En nog een stuk of wat. Eén paar gaat terug dicht, met een luide geeuw. In de grot ontstaat geroezemoes, het slaperig gebrom van een vlerhondenkolonie.

‘Nee dus.’

‘Nu wel, ja.’

‘Aaarghh.’

‘Hipster, maat, veel te vroeg! Laat mij gerust.’

Hipster is wél klaarwakker. Hyper zelfs.

‘Allee boys, een beetje *spritz*? Coolio? Maat-van-de-sstraat?’

Coolio schudt zich wakker.

‘Secondje man, *djiez*es.’

‘Kom, we vliegen erin, de keet op zijn kop! Dance baby, dance!’ Hipster begint een stemoefening: ‘Ha-a-a-á-a-a-ááááá! Ho-o-o-ó-o-o-óóóóó! Iedereen!’

De vleerhonden geeuwen de toonladders.

‘Ha-wa-wa-wá-ha-ha-haaaaagh...

Ho-wo-wo-wó-ho-ho-hooww ...’

‘Deze vleerhond is er zó klaar voor!’

Hipster suist flap-flap-flap de grot uit, over een open plek – een theater in het licht van de volle maan – naar de bomen aan de rand.

Hij parkeert zichzelf ondersteboven aan een tak en slingert beurtelings de vleugels los, als de armen van een buikdanse-res, de kop koket in de nek.

‘Effe strekke ...’

Omdraaien, hup ... en hangen aan één haakvinger. Hij opent zijn vrije vleugel, ruikt onder zijn oksel, kokhalst. Hij spreidt zijn vleugels wijd om te verluchten, hij hangt als was aan de wasdraad. Hipster bekijkt goedkeurend, kin op de borst, links-rechts zijn buik.

‘M’n kostuum ziet er goed uit vannacht.’

Hipster en zijn soortgenoten mogen er wezen. Ze zitten in een strak zwart pak, met een witte borst en buik waarover in het midden een zwarte cravate-streep loopt. Om hun ogen staat een cognackleurige ‘zonnebril’ afgetekend. Alsof dat al-lemaal nog niet volstaat, zijn hun schouders gevat in een volumineuze bontkraag van datzelfde cognac.

‘Joehoe! Waar blijven jullie?’

Hipster draait pirouettes en maakt duikvluchten, stijgt dan op – zijn silhouet staat pal vóór de volle maan, als een Batman-logo avant la lettre.

‘Schitterend, dit. Hier moeten ze ooit iets mee doen!’

Coolio vliegt nu ook de grot uit, dan de rest van de kolonie.

‘Ready and rocking, Hipster.’

De troep neemt achteraan zijn plaats in, als een zang- en dansgroep, zwevend boven zijn podium. Hipster en Coolio nemen de voorgrond. Ze knippen allemaal samen een backbeat met de vingers.

‘Komt-ie, man!’

‘Het vleerhondenlied!’

Hipster en Coolio nemen afwisselend de lead.

*‘In alle landen van de wereld kent men onze soort
Er is geen kind dat nooit van ons bestaan iets heeft gehoord
Die fabel van die tanden heeft ons eigenlijk nooit gestoord
Maar wat ze nu verlangen vinden wij echt overboord.’*

Vanuit het bos arriveren Veritée – haar ogen zeggen wauw! – en Vuurvliegje; het spektakel doet hen vergeten hoe moe ze intussen zijn. Veritée begint mee te klappen en beweegt als een heuse beatgirl; Vlieg mengt zich in de luchtdans.

*“t Is moeilijk balanceren op het hygiënekoord
Ieder lichaamsgeurtje wordt nu ritueel vermoord
Slechte adem, zweempje zweet?”*

Het moet compleet ... tot in de kiem gesmoord'

De kolonie vult het refrein aan:

'Nééém gewoon een keer een bad, man!'

Een ouwe snoeper zingt een solo!

*'Ik had een keer een afspraak met een pittig kontje zwaan
Ze zag me best wel zitten en mijn bontjas vond ze staan
"Maar doe iets aan die geur, komaan?
Van hier tot aan Tarara-zjikistááán ...?"'*

*'Nééém gewoon een keer een bad, man'
'Nééém gewoon een keer een bad, man'
'Nééém gewoon een keer een bad, man'
'Neem nou gewoon een keer een bád!'*

Flap-flap. De hemel vult zich met kriskras door elkaar en voor de volle maan flapperende vleerhonden. Het vingerknippen is gestopt, de snoeper zingt in zijn dooie eentje verder.

*'Wat had ze dan verwacht
van een ouwe Transsylvaan?
Kadoem-doem-doem-doem
doem-doem-doem-doem-dááá!
...
Pom-padoebidibidááá!'*

De jacht wenkt! Alsof het zo afgesproken is, trekt de hele kolonie op hetzelfde moment de nacht in. Het gezang sterft uit.

*‘En als de nacht gevallen is dan hangen wij hem terug
Een glimlach om de lippen en het zweet op onze rug’*

Het vleerhondenlied

Hipster - Coolio

Tekst en muziek: Marc Terreur

♩ = 82

Gdim G Gdim G

Stem

Gitaar

Gdim G Gdim G

Stem

Gitaar

Gdim G Gdim G

Stem

Gitaar

C9 C9 C7add6

Stem

Gitaar

(hit) (hit) (hit) (hit)

al - le lan - den van de we - rel d kent men on - ze soort. Er
fa - bel van die tan - den heeft ons eigen - lijk nooit ge - stoord. Maar

is geen kind dat nooit van ons be - staan iets heeft ge - hoord. Die
wat ze nu ver - lan - gen vin - den wij echt o - ver - boord. 't Is

moei - lijk ba - lan - ce - ren op het hy - gi - ë - ne - koord.

C9 C9 C7add6

Stem

Ic - der li-chaams-geur - tje wordt nu ri - tu - eel ver-moord.

Gitaar

(hit) (hit) (hit) (hit)

D C7

Stem

Slech - te a - dem, zweem - pje zweet? Het moet compleet tot in de kiem ge -

Gitaar

(hit)

D7add6

Stem

-smoord.

Gitaar

D9 Am Gm

Stem

Neem ge-woonen keereen bad, man!

Gitaar

H P

25 juli 1450.

Een lange dag vol verrassingen.

n de grot onthult het ochtendlicht een plafond vol slapende vleerhonden.

Beneden liggen nog meer slapers: Veritée – opgerold onder haar rode dekentje, zacht op een zelfgemaakt bedje van varens – en Vuurvlieg, soezend achter Veritées oor, warm tussen strengen haar.

Uit de rotswand boven hen stulpt een vormloze, grauwe massa. Een vreemde stalactiet? Toch niet: de massa niest luid, Veritée schrikt wakker en stoot er haar hoofd tegenaan.

‘Auw!’

‘Ai!’

Het grote grauwe ding ontplooit grillige ledematen en een hoofd. De stokoude zwam – want dat is het, een zwam – wrijft de slaap uit zijn ogen en spreekt: Oud-Lagerwals met een Kel-tisch accent.

‘Wie zijt gij en wat doewt gij in mijn spelonkerrr?’

Veritée, zelden bang, ook nu niet, de griezels hangt vast aan

de muur, krabt zich op het hoofd en kijkt met slecht verborgen weerzin naar dit vreemde creatuur.

‘Veritée, dochter van de schout. En dit suf ding ...’ (ze wijst naar haar oor) ‘... is Vuurvliegje. Sorry, ik had jou helemaal niet gezien vannacht. Maar wie ... wát ... ben jij?’

Chill niest opnieuw en trekt daarna zijn neus op.

‘Oei. Lastiglijk. Een zoewam, zoals ge ziet. Maar eigenlijk ... een prrrins. De enige echte prrrins Chilton Iarlaith Gerlaich Fionnbharr. De derde.’

Veritée kijkt bedenkelijk. ‘Ik denk dat ik je maar Chill noem. Hoe wordt een prins trouwens een sprekende champignon?’

‘Nee-nee-nee! Verduiveling nog aan toe, spreek dat woord niet uit. Ik ben een zwam, kunnen we ...’

Chill niest hevig, Vuurvliegje wordt weggeblazen.

‘... dat afspreken?’ Hij blaast beurtelings zijn beide neusgaten leeg. ‘Een zwaarzaam verkouden zwam ...’

‘Maar hoe wordt een prins ...’

‘Een akkefieteling met koning Bogomir van Lagerwal. Met zijn dochter, eigenlijk.’

‘Koning wie?’

Chill wuift de vraag weg. Hij kijkt zover mogelijk achterom en wijst met de duim naar zijn rug, die vergroeid is met de rotswand.

‘Zijn hofmagiër is dan met deze ‘elegante’ oplosserij voor de dageraad gekomen.’

Veritée merkt dat de wand vol spleten zit. Op de grond ziet ze een scherp stuk rots liggen. Quasi achteloos vraagt ze: ‘Zeg, heb jij eigenlijk een hele múúr nodig om op te leven?’

Later die ochtend, in de privévertrekken van koning Drompel, stapt Melanie binnen in het hol van de vuige rat. Achter haar doet iemand meteen de deur dicht. Ze huivert.

Melanie, bijt op je tanden. Zet dat verstand op nul en doe wat moet ...

Aan het andere eind van de kamer staat een schildersezels met doek, met de rug naar haar gericht. Schuin erachter staat Drompel, bij het raam. Hij kijkt weg van zijn uitzicht en neemt haar op van kop tot teen. Schaamteloos. Schijnbaar emotioneel.

‘Je wou me spreken?’ Zijn stem trilt, haast onmerkbaar, van alle emoties die hij wil verbergen.

Melanie kijkt onwennig rond. Dan perst ze het begin van Drompels titel over haar lippen; ze kokhalst als was het levertraan.

‘Jawel, Koninklijke ...’

‘Zeg maar GD. Jij mag GD zeggen.’

‘GD, Sire?’

‘Grote Drompel. Zonder Sire.’

Melanie is behoorlijk in de war.

‘Oké ... GD dus? Spreken, ja, maar ik had de troonzaal verwacht? Dit is toch hoogst ongebruikelijk?’

‘De toestand IS ongebruikelijk,’ roept Drompel uit, ‘met die dochter van jou!’ Hij slaagt erin om opnieuw een kalmere toon te vinden. ‘Maar ik wil jou ook spreken. En daar wil ik geen pottenkijkers bij.’

In dit deel van het bos is de bodem minder overwoekerd, de bomen staan ook verder uit elkaar. Lucht, licht, ruimte. Deze brede strook, zou dat een pad kunnen zijn?

Gebogen onder het stuk rots op zijn rug pikt Chill naast Veritée en Vlieg. Zijn neus is geschamd, zijn benen onzeker.

‘Frisse lucht! Eindelijk verlost van die stinkende *vleremuizers*. Eeuwige dank, jonkvrouwe ...’

Veritée onderbreekt hem. Ze klinkt vlak en vermoeid.

‘Veritée is goed genoeg, Chill.’

Chill betast zijn rode neus.

‘Al hadt ge me wel kunnen ondersteunselen toen ge me loskapte uit die muur.’

Veritée kijkt hem ietwat teleurgesteld aan. Ze strekt de armen en toont haar aan boven- en onderkant gehavende handen.

‘Dit al gezien? Ik stel voor dat we vooral niet gaan zeuren.’ Ze imiteert hem, met een schepje erbovenop: ‘Khunn’n oewie dat afsprrek’n?’

De ouwe zwam houdt zijn mond en kijkt verongelijkt.

‘Zoek liever mee,’ zegt Veritée. ‘Ik heb alleen maar een paar bessen gegeten, gisteren. En dorst dat ik heb!’

Ze stappen speurend verder, elk in gedachten.

Het is Veritée die als eerste de stilte verbreekt: ‘Chill? Hoe heette die koning, Bogomir? Ik snap het niet goed. Nu hebben we Drompel, maar voordien was Sagius koning. En dié zijn vader heette volgens mij ook anders?’

Chill veegt met de rug van zijn hand snot vanonder zijn neus, wrijft dan die ene hand 'schoon', met de andere.

'Pardon. Hm. Ik heb vanzelfsprakelings reuzenmaatsig lang in die spelonker gebengseld.' Hij zucht van spijt. 'Zoveel gemist ... Het eeuwfeest, ik mag er niet aan denken! Nog een luttige vijf jaar en het was negenhonderd rond ...'

Veritée blijft staan. Chill loopt door.

'... daar keek ik ...'

'Negenhonderd? Het is veertien-vijftig!'

Chill blijft stokstijf staan, duizelt, wankelt. Hij draait zich om naar Veritée. Probeert achteruit te tellen. Stamelt.

'Veertien-vijftig ... min vijftig is veertienhonderd. Min vierhonderd. Min honderd. En nog eens vijf ...'

Hij herpakt zich, verrassend snel.

'Wow. Vertel. Wat is er zoal gebeurd, de laatste vijfhonderdvijfenvijftig jaar?'

Nu is het Veritée die bevriest. Ze vormt met de ene hand een schelp om haar oor. Gebaart met de andere dat Chill moet zwijgen. Is dat ...? Er klinkt heel zacht geklater, ergens opzij.

'Water!'

Op wiekende benen rent ze haaks op het pad het woud in. Vuurvliegje zoekt erachter, steekt Veritée voorbij, leidt. Chill hinkt ver achterop, alweer mopperend.

Aan de oever van de rivier ploft Veritée languit neer, ze duwt haar gezicht in het water en drinkt gulzig, in opperste verrukking. Naast haar doet 'waterjuffer' Vuurvliegje mee.

Melanie stapt op Drompel af en zakt – met haar beste komedie-
diespel – een eerbiedig eindje vóór hem op de knieën.

‘Ik ben radeloos, GD. Niemand weet waar Veritée is. Leeft ze nog wel? Kunt u haar niet vergeven, op die leeftijd zijn ze toch nog altijd een beetje kind? En een kind hoort thuis, bij zijn ouders.’

Drompel brult. ‘Maar een kind hoort te zwijgen en respect te tonen! Belachelijk heeft ze me gemaakt, waar heel het volk bij was! Wat een vernedering!’

‘Ik zal haar zeker zwaar straffen – maar alstublieft: vergeeft u haar.’

Drompel trekt de schouders op en zet zijn neus in de lucht: ‘Poeh!’

‘En heb genade met mijn man, ik smeeek het u. Hij is een goed mens. Ík ben de schuldige. Ík heb Veritée opgevoed, slécht opgevoed. Julien was altijd met zijn werk bezig.’ Ze barst in tranen uit, echt of vals. ‘Ik wil zijn dood niet op mijn geweten hebben, GD. Genade! Alstublieft.’

Melanie gooit zich plat op de grond, aan Drompels voeten.

Met de geniepigste uitdrukking die hij aan boord heeft, wrijft hij monkelend over zijn kin. Dit is zijn kans.

‘Over het lot van je dochter moet ik me nog beraden. Maar om de schout te redden, weet ik wel een manier.’

Melanie kijkt hoopvol op uit haar diepste diepte.

Veritée op haar rug, de haren bijna droog, en Chill op zijn steen, zachtjes wiebelend met de ledematen, als een omgevallen schildpad, genieten samen van de zomerzon op hun gezicht.

Vuurvliegje ligt op haar buik, voorpootjes onder de kin, languit te zonnen op de borstkas van Veritée.

‘Gruwelijk vertelsel, van die Drompel en al.’

‘Ja, en weet je wat ook gruwelijk is? Dat ik hier in het zonnetje lig, terwijl papa verkommert in een kooi.’

Ze steunt op haar elleboog en kijkt Chill aan. Zucht.

‘Honger dat ik heb.’

‘Ach,’ zegt Chill, ‘we vinden wel wat, straks.’

Hij rekt zich uit tot zijn armen en benen ervan trillen.

‘Lagerwal is zeerlijk veranderd. Een toren op de markthal, wel wel. Met een dingsel in, zo’n uurwijzerw...’

‘Stil!’

Gealarmeerd door stappen en nog onverstaanbaar gemopper, richt Veritée zich net genoeg op om te kunnen loeren.

Op het pad, twintig, dertig meter verder, komt Pals voorbij. Hij draagt een mand, waaruit een stokbrood steekt.

‘Wat een eind, elke keer,’ sakkert hij, ‘ik word hier zo moe van.’

Plots een luide nies – *verdorie, Chill!*

Pals kijkt opzij, hij speurt in de richting van de rivier.

Het drietal houdt zich stil. Chill zou die schildpadpoten in-trekken als hij kon. Veritée loert behoedzaam.

Adjudant Pals trekt zijn zwaard en stapt het bos in, hij

spreekt met zijn beste lokstem. Hij kijkt rond, reikhalst om beter te kunnen zien.

‘Kom maar te-vóór-schijn! Kóóóm-kom-kom-kom-kom ...’

Ergens naast onze helden, bij de oever, klinkt geritsel. Hun hoofden draaien, snel. Het hoofd van Pals draait ook.

Aan de oever staat een jong damhert, op zijn neus een kriebelend vliindertje. Pals ontspant: vals alarm. Zwaard weg. Terug naar het pad.

De helden blazen hun van spanning ingehouden adem uit.

‘We moeten hem volgen,’ fluistert Veritée.

Ze krabbelt recht en zet voorovergebogen, met Vuurvliegje in haar kielzog, enkele sluippassen richting pad.

‘Hé! Psst! Vergeet gulder niets?’

Schildpad Chill wiebelt om op zijn pootjes te geraken.

Drompel zwaait met het fameuze zakdoekje en ruikt eraan: ‘Ken je dit nog?’

Melanie kijkt op uit haar ongemakkelijke positie. Ze heeft geen idee.

‘Je bent zestien. Je loopt hier in de tuin, arm in arm met stom meneertje ridder. En ik? Twaalf, smoorverliefd – maar geen blik!’ Zijn stem slaat over. ‘Exáct zoals mijn vader!’

Drompel schraapt de keel. *Beheers je toch, vent.*

‘En dan verlies je dit zakdoekje.’

Melanie slikt. Ze staat weer recht, deinst wat achteruit. Drompel wijst. Naar de schildersezels, intussen achter haar:

‘Dáár heb je je oplossing.’

Op het doek is een dubbelportret geschilderd, van Drompel ... met een koningin zonder gezicht.

‘Je schout van de scheidt. Julien verlaat het land. En jij komt in het paleis wonen.’

Melanie stomverbaasd. Dit had ze niet zien aankomen. Het borrelt vanbinnen, maar ze weet zich nog net te bedwingen.

‘In een eigen kamer,’ sust Drompel, ‘ik heb geduld. Na een maand of twee? De bruiloft van je dromen. En dan ...’

En dan ... maakt Drompel een net iets te wellustig *YES!*-gebaar.

Jawel, Melanie kookt over. Zonder aan de gevolgen te denken, loopt ze op de koning af en trekt lang en hard aan zijn oor.

‘Dit is wat je mama zou doen, mocht ze dit allemaal kunnen horen. Foei! Foei, foei! Hoe durf je zo’n weerzinwekkend plan te bedenken?’

Melanie lost, Drompel grijpt naar zijn vuurrood oor. Dan draait ze zich heftig om en loopt hakkenbenend weg.

‘Vergeet het maar, Grote ... Duivel!’

Drompel kijkt haar uit zwijmelende, verliefde ogen na ... *wat een temperament!* ... en overtuigt dan zichzelf om boos en stoer te schreeuwen.

‘Je maakt het Oogstfeest mee vanop de eerste rij, aan de zijde van Drompel De Grote! Want anders ...’

Maar de deur slaat al dicht. Drompels nep-stoere blik valt in duigen.

Aan een oude, gehavende watermolen ontmoet het pad de rivier.

Veritée, Vuurvliegje en Chill kijken in het struikgewas toe hoe adjudant Pals de klemmende deur openwrikt en binnengaat.

‘Jij blijft hier, Chill. Een verkouden champignon kan ons allemaal het leven kosten.’

‘Wat? Ten eerste ben ik een zwam! Ten tweede is mijn verkoudenheid helemaal over, en ten derde ...’

Chill niest zijn eigen argumenten van tafel.

‘Ten derde moet er iemand op de uitkijk staan. Je weet maar nooit.’

Chill pikt dankbaar in op Veritées diplomatische oplossing.

‘Ja. Uitstekend idee, Verrity. Zeerlijk iets voor mij. Ik zal uw ...’ (hij wijst naar zijn rug) ‘... ‘rots’ in de branding zijn.’

Bestoft huisraad. Een vuil bord, een kruik, een omgestoten beker. En, zittend op een molensteen, met een lange ketting vastgeklonken aan de aandrijfjas: Sagius, fel vermagerd.

‘Ha, ben je daar weer? Laat me hier toch verkommeren, man. Dan kan ik eindelijk naar Aureola.’

Pals ploft zijn mand op tafel en zichzelf op een krakkemikkige stoel. Hij wisselt de lege voor een volle kruik. Haalt brood en ham uit de mand, en begint er zelf van te eten.

Achter een gebroken vensterraampje duikt het hoofd van

Veritée op. Ze perst de lippen op elkaar om niet te krijsen.

Adjutant Pals antwoordt met volle mond: ‘Als het van mij afhing: direct. Kon ik me elke dag die tocht besparen. Het is jouw zwakkeling van een zoon die het niet over zijn hart krijgt.’

‘Vergeet de pispot niet, straks. Of bederf ik nu je eetlust?’

‘Niets krijgt mijn eetlust kapot, ouwe sukkel.’

Dan ziet Sagius Veritée daar staan; hij kijkt vlug weg om haar niet te verraden.

Pals bemerkt die schichtige reactie en kijkt om.

Veritée duikt net op tijd weg.

Vanuit de struiken kijkt Chill toe – tussen gespreide vingers, daverend van de zenuwen.

Pals, de blik nog steeds naar het raam gericht, maakt aanstalten om een kijkje te gaan nemen.

Sagius staat moeizaam recht, ketens tussen de handen. Hij is klaar om Pals te wurgen – maar de ketting rammelt.

De adjudant kijkt opnieuw om: Sagius zit neer. Onbeweeglijk.

Pals gooit de resten brood en ham op de tafel. Hij keert de mand om, er vallen enkel een paar wortelen uit.

‘Goed. Ik moet ervandoor, ‘t is nog een lange weg terug. Met die emmer kun je nog wel een dag verder.’

Buiten rent Veritée naar haar schuilplaats in de struiken.

De groene benedendeur van het schoutshuis – het bodedeurtje onder de trappen – staat open. Luid gesteun en gezucht, stoten

en gerammel, botsen van binnenuit het plein op.

Met een verfborstel en een emmer in de linkerhand, een ladder onder de rechterarm, stapt een briesende Melanie de deuropening uit.

‘Wat dént hij wel? Het monster!’

Ze gooit er nog een kreet achteraan. Met veel kabaal knalt ze de verfpot neer en de ladder tegen de gevel. Wanneer ze een beetje later de dienstingang met een smak achter zich dichtgooit, staat er in gigantische letters een niet mis te verstane boodschap op de gevel.

‘#NIET-MET-MIJ!’

In de bouwvallige watermolen zitten ze intussen met zijn allen bijeen rond de tafel. De beetjes brood en ham zijn al op, Veritée en Sagijs delen knakkende wortels. Chill op zijn stoel – ‘*Voze-lijke rots!*’ – doet verwoede pogingen om in evenwicht te blijven.

‘Wat ellendig toch dat ik die ketting niet loskrijg!’

‘Ach, kind. Ik ben intussen toch veel te zwak om dat lange eind naar Lagerwal te lopen.’

‘Maar we moeten toch íéts kunnen doen? Sire, uw zoon heeft u ontvoerd ...’

‘Ik weet het ...’

‘... en gevangen gezet! Uw troon gestolen!’

‘Mmm.’

‘Uw onderdanen de mond gesnoerd!’

‘Schande.’

‘Onze geliefde soep ontnomen!’

‘Onvergeeflijk!’

‘En mijn vader ...’

Ze slaken met zijn drieën gelijktijdig een diepe zucht.

‘We mogen vooral niet overhaast te werk gaan,’ zegt Sagius.

‘Een plan moeten we hebben, een plan ...’

‘Ik kan toch gewoon naar de stad gaan, en vertellen dat u nog leeft?’

‘Jij, de meest gezochte persoon van Lagerwal? Ze steken je in de cel nog voor je een woord ... En nog iets: je mag hier niet meer komen. Pals ...’

‘Ja maar, ik ...’

‘Pals heeft geen vast uur, je wordt betrappt voor je het weet. En niemand behalve jij weet dat ik hier zit. Als jij óók aan deze ketens belandt, heeft mijn zoon vrij spel.’

‘En toch zal ik u bevrijden, Sire. Dan moeten mijn vrienden maar helpen, op een of andere manier.’

‘Ik?’ roept Chill, helemaal uit balans. ‘Wat kan ik nu doen? Wie gelooft er nu een spreekselzwam?’

Veritée trekt hem weer recht op zijn stoel.

‘Vrienden. Dus je hebt er toch?’ wil Sagius weten.

‘Ik denk het. Ik hoop het.’

Allen verzanden in gedachten. Veritée knakt nog een wortel, exact op hetzelfde moment laat de oude koning zijn vingers kraken. Hij monstert zijn knokige handen, de handen die het verlies in zijn leven samenvatten: rechts prijkt de koninklijke zegelring, links een hoogstpersoonlijke gouden ring met porseleinen inzet.

Het is de waardevolste die Sagius van zijn vermagerde vinger schuift en over de tafel naar Veritée duwt: de ring met het porseleinen portret van Aureola.

Veritée, vol ontzag, kijkt op naar Sagius, die diep inademt en dan zijn moeilijke beslissing uitblaast.

‘Pak mee. Elke Lagerwaller kent deze ring. Het volk zal je geloven.’

Achter de schrijftafel van de schout staat Melanie rechtop, vastberaden, klaar om de zitting te openen. In de zaal, onder anderen, Borre en Gorik.

Ze klopt met de hamer.

‘Gelet op de benarde situatie van mijn man neem ik de schoutstaken voor onbepaalde tijd over.’

Op de banken gonst het van instemming en medeleven.

‘Net als jullie kan ik maar amper bevatten wat ons overkomt. Van de ene dag op de andere is Lagerwal in rumoerige, onzekere tijden beland. Maar waar onrecht en willekeur heersen, is het aan rechters om pal te staan, en fier te zeggen ...’ (vuist in de lucht) ‘... Niet! Met! Mij!’

In de zaal stijgen applaus en gejuich op.

‘Hiermee is de zitting geopend. Borre en Gorik, treed naar voren.’

Veritée, klink in de hand, deur half open, draait zich om.

‘Sire, vergeef mij, ik begrijp iets niet. Koningin Aureola was

een parel van een vrouw, daar spreekt men zoveel jaren later nóg over. En ook u bent zo warm en zacht en rechtvaardig ...'

Sagius bijt op zijn lip, hij vermoedt al wat er gaat volgen.

'Hoe kon uit twee zulke lieve mensen dan een schurk als Drompel geboren worden?'

De koning zwijgt en kijkt naar de grond.

'Hij zal toch veel liefde gekregen hebben van u? Dat kan haast niet anders, hij was toch Aureola's geschenk aan u?'

Sagius kijkt op, maar negeert de vraag: 'Jij durft wel.'

'Ja, sorry, ik weet het. Dat heb je dus met Vuurvliegje.'

'Ik dacht van niet.'

Sagius wijst naar een raam. Buiten buitelt Vlieg om een vrolijk flikkerend vuurvliegfriendje.

Borre en Gorik lusten elkaar nog steeds rauw.

'Ik ben wéér door een wagen gezakt, madame. Allee, ik niet, het was een soldaat van Grove Domper. Minder erg, maar ge verstaat: mijn scha is even groot.' Hij wijst naar Borre: 'En de schuldige staat daar.'

'Meneer vergeet erbij te vertellen dat het een soldaat was van ver boven de honderd kilo, mevrouw ...'

'En wa peisde da ne wagen vol bomen weegt, slimmerik? Da zal n...'

Melanie bonkt heftig op het hamerblok; net niet op koppen.

'Orde in mijn zaal!' Ze wacht op stilte. 'De heren hebben duidelijk geen vooruitgang geboekt. Terwijl het uiteindelijk zo

simpel is! Borre, zonder hout kun je toch geen kar of wagen bouwen?’

Het is met tegenzin, maar daar kan Borre niets tegen inbrengen.

‘En zonder wagen komt er geen hout?’

Gorik zegt: ‘Daarom sta ik hier, madame.’

‘Wel, met ingang van vandaag sluit ik jullie beider bedrijven.’

De ruziemakers geloven hun oren niet.

‘Wat?’

‘Da kunde nie menen?’

‘Mevrouw!’

‘En ik veroordeel jullie tot het oprichten van een nieuwe zaak: houthandel-wagenmakerij. Leer samenwerken en maak er iets van.’

Melanie klopt af. ‘De volgende!’

Lagerwal geniet van een zwoele avond, onder een heldere hemel met niet meer dan een paar dunne wolkenlierten. De terrassen van de cafés zijn goed gevuld.

Een eind van het gewoel verwijderd zit Julien, ineengezakt op een kruk, zijlings leunend tegen de tralies van zijn kooi.

Vuurvliegje zoekt tussen twee spijlen door en vliegt kringetjes voor zijn gezicht. De schout veert recht.

‘Vuurvliegje? Oh nee, alleen? Is ...’

Vuurvliegje steekt haar duim op en ‘kwispelt’ met haar hele achterlijf als een blijde hond. En hop, ze is ervandoor.

De wacht heeft niets gemerkt. Die is afgeleid door de cafépret verderop.

Vóór het marginaal café waar Julien onlangs nog amok heeft gemaakt, werkt Harm de laatste minuut af van een meerstemmig straatoptreden.

*'En al die, al die, al die ooit
een lied de lucht in zingt
en midden in zijn col-ruit
soms een solseuteltje vindt
die kan gaan bricoleren
met een gamma aan muziek
da's het leven van een popster – JULIE!'*

Het publiek brult vals, uit volle borst:

'HET LEVEN VAN EEN POPSTER!'

Dan afwisselend:

'Ja het leven van een popster – ALLEMÁÁL!'

'HET LEVEN VAN EEN POPSTER!'

*'YES! – In het leven van een popster – JOEHOE!
komt er nooit een einde aan het feest!'*

Harm buigt voor een zatte ovatie, kijkt terug het publiek in en zwaait: ‘Hier wél, helaas, maar niet voor lang! Dikke kus en tot volgende week!’

Hij drinkt zijn kruik bier leeg en stapt, bedolven onder schouderklopjes en lallende complimenten, naar binnen in zijn stamkroeg. De kastelein wijst Harms vaste hoek aan: ‘Ik heb uw eten klaargezet, Harm.’

De Merestreel ploft neer aan de goed voorziene tafel.

Bij de voordeur stapt iemand naar buiten – de perfecte gelegenheid voor Vlieg om naar binnen te te glippen.

Harm stort zich op een kippenbout. Plots een groen schijnsel op zijn gelaat. Hij kijkt verwonderd op en ziet Vuurvliegje hevig gesticuleren, met een achterlijf dat flikkert als een ker-misattractie.

‘Wat? Huh? Wat wil je zeggen?’

Vuurvliegje neemt zijn mouw tussen de lippen en trekt eraan. Harm springt recht, veegt het kippenvet van zijn lippen, spreekt met volle mond.

‘Jaja, ik begrijp het, ik kom al.’

Als een overprikkelde bromvlieg cirkelt zijn creatie rond het eten; ook deze boodschap wordt begrepen.

Geëxciteerd verplaatst Harm kandelaar en kruik. Hij grijpt het tafellaken bij de hoekpunten en plooit de hele zwik bijeen. Dan rent hij naar de uitgang en roept nog snel – Vuurvliegje is vlakbij – naar de verbaasde kastelein.

‘Kerel, het eten is lekker maar je keet is een krot en je betaalt me lang niet genoeg!’

Aan de voordeur – Vuurvliegje suist al naar buiten – draait

Harm zich nog eens om en haalt de schouders op.

‘Sorry! Dat laatste meende ik niet!’

Het café daverd wanneer de voordeur dichtknalt. Net als het beven stopt, gaat de deur weer open. Harm, Vuurvliegje op de kruin, steekt zijn hoofd naar binnen.

‘Toch wel, ik meen het! Sorry!’

Opnieuw vlamt de deur dicht, nu finaal.

Het leven van een popster

Harms lied - deel 2

Tekst en muziek: Marc Terreur

♩ = 176

A A/C# A A/C# A A A/C#

Stem

En al die, al die, al die ooit een lied de lucht in zingt, en

Gitaar

A A/C# A A/C# A A A/C#

Stem

mid-den in zijn col-ruit soms een sol-sleu-tel-tje vindt,

Gitaar

A G A D D/C#

Stem

die kan gaan bri-co-le-ren met een gam-ma aan mu-

Gitaar

Bm A A/C#

Stem

-ziek. Da's het le-ven van een

Gitaar

(hit) (hit)

A A/C# A A/C# A A/C#

Stem

pop - ster! (JULLIE!) HET LE - VEN VAN EEN POP-STER! Ja, het

Gitaar

A A/C# A A/C#

Stem

le - ven van een pop - ster! (ALLEMAAL!) HET

Gitaar

A A/C# A A/C# A A/C#

Stem

LE - VEN VAN EEN POP-STER! (YES!) In het le - ven van een

Gitaar

A A/C# A A/C# A A/C#

Stem

pop - ster! (JOEHOE!)

Gitaar

A A/C# A A/C# D G D

Stem

Komt er nooit een ein - de aan het feest!

Gitaar

25-26 juli 1450.

Een slapeloze nacht.

In de grot hebben ze het tafellaken uitgespreid op de grond. Al het eten is dooreen geklutst, maar Harm en Veritée liggen te smullen als Romeinen. Vuurvliegje pikt wat saus mee. Chill heeft genoeg aan zijn rots.

Hoog boven hun hoofden vliegen vleerhonden in en uit.

‘Oké,’ zegt Harm. ‘Sagius kan niet tot in Lagerwal stappen. Begrijp ik. Maar we kunnen hem toch hiér verbergen, snoepie? Die ketting ...’

‘Sagius blijft waar hij zit. Dat wil hij zelf zo. En dat is best slim van hem! We hebben maar één voordeel: dat Drompel niet weet ...’

‘Dat wij het weten!’

‘Bingo. De kracht van verrassing. Vergeet niet ...’

Ze steekt haar arm in de lucht en toont, losjes bengelend, het zelfs voor haar rechterduim te ruim zittend juweel.

‘... dat we de ring hebben.’

‘En hoe, precies, dacht je ...’

‘Met geduld. Wat jij niet hebt, en ik ook niet. Maar het moet. Want om een koning van de troon te stoten, heb je het volk nodig. En het volk, dat komt bijeen ...’ (trionfantelijk) ‘... op het Oogstfeest!’

Harm en Chill peinzen gelijktijdig en luidop: ‘Het Oogstfeest ...’

‘En hun ogen worden geopend door ...?’

Alle armen geestdriftig de lucht in. Het drietal antwoordt door elkaar.

‘... mij!’ roept Veritée.

‘... de ring!’ juichen Harm en Chill.

‘Door mij ... met de ring!’ verbetert Veritée zich.

‘Jij?’ zegt Harm. ‘Vergeet het.’

Chill niest. ‘Niet door mij, dat staat vast.’

Harm en Veritée gapen elkaar aan; Chill wordt genegeerd.

‘Harm, mijn papa zit in die kooi door mijn schuld. Ik en niemand anders moet hem bevrijden.’

‘Nou, dat plan gaat niet door.’

‘Maar ...’

‘Niets te maren. Luister.’

Veritée slaakt een diepe zucht en laat zich alvast plat op de rug vallen, weinig ontvankelijk voor Harms boodschap.

‘Ik ben benieuwd,’ zucht ze.

‘Tijdens het Oogstfeest wordt je vader opgeknoopt.’

‘Hoef je me niet aan te herinneren.’

Harm gaat door, onverstoorbaar. ‘Je laatste kans om dat te verhinderen.’

‘Precies,’ zegt Veritée naar het plafond.

‘En dat weet Drompel drommels goed! Ze houden alles in de gaten, je raakt geen twee straten ver! En het volk krijgt die ring van zijn leven niet te zien.’

Er valt een ongemakkelijke stilte, die plots verstoord wordt door luid gezoef.

Hoog in de grot buitelen de vleerhonden een bochtige zwermvlucht – zoals een troep kauwen doet, als de nacht gaat vallen. Vuurvliegje doet mee.

‘Ja, dat zei Sagius ook al. Al die zogenaamde volwassenen klinken krek hetzelfde: als mijn vader.’

‘Nou, in dit geval is dat misschien wel terecht ... kind!’

Veritée mokt, ze kruist de armen ostentatief voor de borst.

Harm vervolgt: ‘Wees gewoon even redelijk. Ik moet het doen. Niemand verdenkt mij; die nar van een muzikant loopt overal los door.’

De vleerhonden suizen tussen hen in. Overal los door.

‘Yay, Harm! Way to go, man!’ krast Hipster.

Lol! Vuurvliegje flikkert ...

‘Fahrad kan ook helpen.’

... maar Veritée daarentegen is *not amused*. Ze gaat weer rechtop zitten en kijkt Harm pal in de ogen.

‘De grote mensen dus. Net wat ik dacht. En ik zit hiér? Tot iemand me komt vertellen dat het plan mislukt is en dat ...’ Veritée stokt. ‘Dat is net heel ónredelijk, Harm. Daar móéten we iets op vinden.’

Drompel draait en keert in bed, niet zozeer geërgerd, wel futloos en gedeprimeerd. Hij kreunt. Slaakt een diepe zucht.

‘Is me dat een tegenvaller zeg, koning zijn. Het volk moet me niet, Melanie wringt

tegen, en ook die stomme Veritée komt maar niet boven water. Werkelijk niets loopt zoals ik het wil.’

Hij puft zich op zijn buik, trekt het kussen over zijn hoofd, klinkt nu gedempt.

‘Waar is al die macht nu eigenlijk goed voor? Waar is mijn liefde? Mijn aanzien? Mijn respect?’

Op de rug nu. Staren naar het plafond, trieste ogen wijd.

‘Pfff. Nog altijd net als vroeger.’

Hij roept herinneringen op.

In de molen ligt ook de geketende Sagius wakker. Op wat maten en oude doeken, uitgespreid op de grond, staart hij gekweld naar het plafond. Elk apart kijken een zoon en zijn vader terug op het verleden.

In zijn privévertrekken zit Sagius (45), scheefgezakt in een stoel met armleuningen, hoofd gesteund op de rechterknuist, naar Aureola's ringportret te staren.

Het gezicht van Sagius (71) betreft.

Drompel (4), met houten zwaard, verkleed als ridder, trekt aan de broekspijp van zijn vader.

De huidige Drompel kijkt vertederd naar zijn kleine zelf.

‘Nee, Drompel. Vraag het aan je kinderjuf, ga naar Beatrijs.’

‘Maar ik wil met jou spelen, papa! Jij speelt nóóit met mij!’

Wég vertedering.

Sagius krijgt een droge mond, nu al.

‘Laat me toch met rust, zie je niet dat ik bezig ben?’ De koning schalt: ‘Juf Beatrijs! Waar zit je, de kleine vraagt naar jou?’

‘Stoute papa ...’

Sagius, ongemakkelijk, richt zich half op.

Drompel (9) speelt met houten figuurtjes boerderij, in een booggang rond een binnentuin.

De huidige Drompel kan zich amper bedwingen, hij weet wat volgt.

Sagius (50), pratend met een edelman, komt een kamer uit en struikelt. Hij geeft een PETS! op Drompels achterhoofd.

De oude koning schrikt van zichzelf. Hij zit helemaal rechtop, vol bezorgde aandacht, zelfs ongelooft.

‘Jij misbaksel, wat zit je hier nu weer te doen? Maak dat je wegkomt!’

In de troonzaal. Gezeten op vaders troon, kerft Drompel (16) met zijn zakmes een meisjesfiguur: veertig centimeter Melanie. Prins, troon en vloer zitten onder de houtsnippers.

Sagius (57) en Pals (jongere versie) komen binnen en schrikken van de puinhoop. De koning ontvlamt en loopt furieus op zijn zoon af, die angstig ineenduikt.

Ook de hedendaagse Drompel maakt zich onwillekeurig klein.

Sagius knijpt zijn ogen dicht, handen tegen de oren.

‘Mijn troon! Straks een snee in de bekleding, waar zit je verstand?’

De koning trekt zijn zoon van de troon en schudt hem hardhandig door elkaar.

‘Ga ergens iets nuttigs doen, labbekak! En doe het vooral ver weg van mij!’

Sagius grist de houten pop uit Drompels handen en gooit haar kapot op de vloer.

Puber-Drompel weet niets uit te brengen. Hij houdt zijn tranen in bedwang.

Vandaag rollen de tranen vrij over zijn wangen.

Sagius wendt de ogen af, hij trilt van afschuw.

Sagius pakt Drompels mes af.

‘En geef dat ding hier, ik vertrouw je er niet mee. Moordenaar!’

Puber-Drompel kijkt zijn vader ongelovig aan – *meen je dit nu?*

Hij haalt het zakdoekje van Melanie boven, verbergt zijn neus erin en loopt zo snel hij kan de troonzaal uit.

Ooit zet ik je dit betaald, klote-pa! Ik ben óók iemand, als je dát maar weet!

De oude Sagius kan het niet meer aanzien. Hij staat recht, zijn ketting klettert de grond op. ‘Genoeg!’

Julien de Cent-Doutes ligt languit op de kasseien van het marktplein naar de sterren te staren. Antwoorden vindt hij daar niet. Zelfs geen woorden om de onwaarschijnlijke gebeurtenissen te beschrijven.

Kon hij Melanie maar vertellen dat Veritée nog leeft! Helaas,

de wachten hebben strikte orders om man en vrouw bij elkaar weg te houden. Hij draait zijn hoofd, kijkt naar het huis, zijn huis, waar Melanie ...

... alleen ligt, in haar bed-voor-twee. Wakker. Is Veritée ongedeerd? Heeft ze eten en drinken? Is er iemand die haar helpt? Heeft ze een schuilplaats gevonden? Wáár is Veritée?

En als ze even niet aan haar kind denkt, dan wel aan haar man – die prachtige, twaalf jaar oudere man waarvoor zij, dochter van maarschalk Labelle en o zo jong nog destijds, blindelings alles opgaf, het contact met haar ouders en haar adellijke titels, want dat zij, met háár status, zou trouwen met iemand uit het volk, “iemand die alleen maar ridder is kunnen worden omdat het neefje van koningin Aureola hem aan het hof had binnengeloodst”, daar kon natuurlijk geen sprake van zijn – maar hola, dan kenden ze Melanie nog niet. Is die mooie liefdeshistorie dan binnenkort voorbij? Ondenikbaar!

In de verre vleerhondengrot ligt Chill te slapen. Die wel. Harm en Veritée zijn klaarwakker, al weten ze het niet van elkaar.

Je zou denken dat Harm nerveus is voor het Oogstfeest, waar hij Drompel moet ontmaskeren. Maar dat is niet wat hem wakker houdt. Deze vreemde zomermaand heeft in hem iets opgepookt: een ver verleden, lang begraven onder dikke lagen zieleneelt.

Hij denkt aan Julien, aan de jaren toen er van Melanie nog geen sprake was (die was nog maar een peuter, dan een kleu-

ter, een klein meisje). Aan de dagen die alleen voor hen leken te bestaan: Harm en ridder Julien, de minstreel en de fluitspeler, beste vrienden en ook best wel méér – maar nooit genoeg voor Harm.

Toen was ze ineens groot, die schat van een Melanie (waar ook Harm alleen maar van kon houden), en alles was voorbij. De fluit verdween in Juliens binnenzak, samen met alle herinneringen.

En nu ligt Harm hier wakker – wat voor bokkensprongen maakt het leven – op een armlengte afstand van Veritée, die twee hun vijftienjarige dochter.

Háár besognes mogen dan wel minder gecompliceerd zijn, misschien, maar toch kan ze aan niets anders denken dan pa en ma, en die arme Sagius in de molen. Ze móét meer kunnen doen. Je zult het zien, die ‘volwassenen’ maken er vast een potje van.

Op een bepaald moment zal ze de zaken écht in handen moeten nemen.

29 juli 1450 – en verder.

De laatste week.

et is valavond. Duiven stappen kopschokkend rond de kooi, pikken hier en daar een kruimel. Juliens bewaker geeuwt.

Van achter het wachtershok komt Fahrhad aangestapt. In het voorbijgaan gooit hij onopvallend een handvol erwten aan de voeten van de wacht.

De duiven fladderen en flapperen om de man heen, die verschrikt probeert die beesten van zich af te schoppen.

Tussen de tralies gaat een briefje van de ene hand naar de andere.

‘V IS VEILIG. KOMEN IN ACTIE TIJDENS HET FEEST.’

Onder de voordeur van het schoutshuis door, wordt eenzelfde briefje geschoven. Een vrouwenhand raapt het op en plooit het open.

‘V IS VEILIG. KOMEN IN ACTIE TIJDENS HET FEEST.’

Buiten roefelt het silhouet van Harm de trap af, de hoek om.

Drie dagen later. Zittend vóór hun grot werpen Veritée en Chill verveeld keitjes naar elkaar.

‘Nog vier keer slapen,’ zegt Veritée. Dat heeft ze vandaag al minstens dertig keer gezegd. Plots spitst ze de oren: naderende ...

‘Stappen!’

Ze krabbelt naar hurkzit, klein om niet op te vallen. Ze speelt in de richting van het geluid, voeten paraat in vluchtmodus.

‘Ikke maar! Alles oké.’

Veritée herkent de lijzige stem. Ze richt zich op. Ontspant.

Harm stapt het bos uit, zijn luit op de rug, net als altijd. Dat is best lastig nu, want hij torst ook een grote schoudertas, die hij ondersteunt met één hand.

Aan de andere bengelt een duif in een kooitje. Hij tilt het hoog, toont het als een trofee.

‘Cadeautje van Fahrad! Zijn beste.’

‘Voor mij?’ vraagt Chill.

De veel snellere Veritée neemt gretig haar koerend cadeautje aan. Ze streelt de duif met één vinger, tussen de spijlen door.

Ouwe zwam Chill kijkt ontgoocheld.

‘Ja, ik herken haar. En zij mij!’

‘In een paar minuten: zoef, recht naar de toren! Kijk, hulsje om haar poot. Schrijfgerief in de tas ...’ (hij ploft de zware

schoudertas neer) ‘... én eten en drinken. Ook voor de duif. Meer dan genoeg voor die laatste dagen.’

Veritée kijkt op van haar nieuw huisdier.

‘Hoe is het nog met papa?’

Harm maakt de tas open.

‘Kon slechter. Gaat wel. Nu hij weet dat je veilig bent, toch. En dat we een plan hebben.’

Uit de tas haalt Harm een dikke ringworst tevoorschijn.

‘Mmmmmmmmm! En voor jou heb ik ook een plan, poepie!’

‘Hoezo?’

Harm bijt een stuk van de worst, hij smakt.

‘Het staat nog niet helemaal op punt, maar ... zippetie-zip? Het wordt geweldig! Mijn sterkste staaltje vuurvliegjesmagie ooit!’ Harm toost met de worst. ‘Dus gedaan met lachen, toverbarbaren van Lagerwal!’

Zijn volgende beet is veel te groot. Harm trekt grote, paniekerige ogen, terwijl het stuk door zijn uitpuilende slokdarm passeert. Luide slik. Adem happen! Brede glimlach.

‘En snoepie: jij maakt alles mee vanop de eerste rij!’

Veritée kijkt net iets te blij, Harm neemt gas terug.

‘Of ongeveer toch. Zo min of meer. Enfin, je zult wel zien.’

DEEL III

5 augustus 1450.

Oogstfeest.

en lange rij vlaggenmasten, een gekalkt sportveld, doelen, een koninklijke loge, staanplaatsen plus tribune voor het volk, korenschoven als borders, kramen ... en een galg. Het feestdecor ziet er net iets anders uit dan anders.

Er is veel volk opgedaagd, met rieken, spaden, dorsvlegels. Sommigen staan opgesteld voor het sportveld of de galg; anderen kozen voor de tribune.

Zo ook Harm. Van op de bovenste rij scant hij het plein. Op zijn schouder zit een heel nieuwe Vuurvlieg lichtpulsen uit te sturen.

Her en der over stad en wijde omgeving flitsen gelijkaardige Vliegjes: op een schoorsteen; in een kale, dode boom aan de rand van de bewoning; op een paal met ooievaarsnest, ergens in de velden; in een hoge boomtop aan het begin van het bos; biddend als torenvalken, verdeeld boven het gebladerte; en

tenslotte, klevend aan een rots, bovenaan de ingang van een grot.

Binnen hangen de vloerhonden ondersteboven – voor een keertje wakker overdag, de ogen wijddopen voor het schouwspel.

Ook Chill en Veritée kijken zich de ogen uit: tegen de grote rotswand zoemt een soort ledmuur van piepkleine Vuurvliegjes. Ze flikkeren, wisselen van kleur. Vooralsnog produceren ze ruis.

Dan stromen de eerste beelden binnen. Alles wat Harm ziet – voorlopig gewoon wat bedrijvigheid op het plein – wordt doorgeleid door de transmitter-Vuurvliegjes.

Veritée springt recht, danst.

‘Bravo, Harm! Wauw, een voltreffer!’

Maar dan stopt ze met dansen, ze wordt ineens heel stil.

Op het scherm is in de verte een verwilderde schout te zien. Hij omklemt zijn tralies, speurt rond: *is er ergens hulp op komst?*

‘Maar ik had daar moeten staan ...’

De laatste adellijke gezinnen nemen plaats in de loge. Centraal blijven nog twee plaatsen vrij.

Het is nu iets voor tweeën op de klok. Er klinkt geschetter van bazuinen. Alle hoofden opzij. Aan de trap naar de loge buigt Pals diep.

Willem De Vlodder kondigt aan met luide stem: ‘Zijne Koninklijke Hoogheid, Drompel De Grote!’

‘GD ...’ prevelt Pals.

Met vaders kroon op het hoofd en de kin fier omhoog bestijgt
Drompel het verhoog ...

‘Ennnn ...’

Veritée krimpt ineen en maakt een onaards geluid, wanneer
ze de misschien wel grootste schok uit haar jonge leven er-
vaart.

Ook het volk roept zijn verbazing uit.

‘Dit kan niet waar zijn!’

‘Nee ...’

‘Huh?’

Het wordt muisstil.

Aan Drompels hand, in haar allermooiste goed maar met het
hoofd naar de grond ...

‘De r-r-ravissante Melanie Labelle!’

... volgt Melanie.

Veritées wereld stort in: *hoe kán dit nu, mama?* Ze gaapt naar
het beeld.

Chill kijkt sip en hulpeloos, hij kucht ongemakkelijk. De
vleerhonden zuchten in koor.

Op het ledscherm is te zien hoe Julien rammelt aan de tralies
als een getergd dier.

‘Melanie? Ik ben nog niet eens dóód?’

Live op de markt heft Melanie het hoofd ietwat, ze probeert
flauwtjes een geruststellende blik, maar durft haar man niet
lang in de ogen te kijken en buigt opnieuw het hoofd.

In plaats daarvan loert ze heimelijk een moment naar het
angstvallig verborgen, hoopgevend briefje in haar knuist.

Drompel maakt een bijtgebaar op twee vingers, waarop de wacht de kooi binnenstormt en een stuk touw spant tussen Juliens tanden. Ondanks die knevel blijft hij verder roepen – onverstaanbaar, gedempt.

Harm staat recht. Zijn kin trilt, er lijken zich woorden te gaan vormen. Hij bedenkt zich. Gaat terug zitten.

In de kooi geeft Julien het roepen op. Hij laat het hoofd hangen.

Veritée verbergt haar gezicht, handen op het achterhoofd, ellebogen samen tegen opgetrokken knieën. Er ontsnapt haar een wolfachtig gehuil. Ze schokt van ellende.

Met bedremmeld gezicht – hij vecht tegen tranen – wendt klokkenman in de duiventil het hoofd af van zijn kijkgaatje.

Oogstgolf! Op het sportterrein staat een lange rij kandidaten klaar. Verderop – midden op het strand – is een versierde paal geplaatst met een bodemloze mand eraan: het doel.

Omgekeerde stelen van gereedschap fungeren als golfclubs, de handvatten tikken de ‘bal’ naar keuze – meestal een appel of raapje.

Kandidaat #1 mist het doel ruim. De volgende mist zelfs de raap – gelach! Deelnemer #3, een grote bonk, slaat zijn appel tot moes – nog luider gelach. Bij #4 gaat de raap exact door de mand – geweldig gejuich!

‘Fááán-tastisch!’ krijst Willem De Vlodder. ‘Nummer vier scoort al vroeg in de wedstrijd en maakt kans op de eindzege!’

Ruwweg twintig voor drie. Het golfen is afgelopen, tijd voor oogsthockey!

De teams staan klaar, Groen tegen Blauw. Ook dit spelletje wordt met omgekeerde stelen als sticks gespeeld. Een ballenjongen gooit nieuwe rapen het veld op, telkens als er eentje explodeert.

De wedstrijd fases spelen zich af zoals Willem ze beschrijft.

‘Snelle blauwe aanvaller stormt op doel af / van weerskanten een groene verdediger op ramkoers, daar komt hij nooit door! / toch wel, een indrukwekkende duik voorwaarts en **BAM!** / de twee groentjes tegen elkaar en tegen de vlakke, dat moet pijn doen ...’

Het publiek lacht en vuurt aan tegelijk.

‘... de groene keeper komt uit, wat doet blauw? / niemand is gevolgd, hij moet het alleen doen! / een venijnig boogballetje hoog over de keeper? / hij gaat vóór het doel landen maar rolt-ie erin? / aaiiii, de raap springt in stukken, centimeters voor doel ...’

Overal kreten van ontgoocheling.

Wie níét meelevens: Julien (touw tussen de tanden, kijkt als een geslagen hond naar zijn vrouw) en Melanie (blijkt zo onopvallend mogelijk naar hem, pruilt, haalt schouders op).

De klok draait intussen van drie uur door naar pakweg kwart over.

‘En we zijn in wedstrijd fase drie beland! / strafcorner voor groen nu / altijd gevaarlijk / komt-ie! / oei, een overmoedige

verdediger kopt / een raap op z'n blauwe raap, die is uitgeteld
/ groen legt aan ...'

Harm schermt zijn mond af om Veritée aan te spreken.

'En snoepie, gaat het ginds? Komt alles goed door? Bijna tijd
voor de speech, hier alvast gierende zenuwen! Jammer dat ik
jullie niet kan zien of horen ...'

Op het scherm in de grot scoort groen.

De vleerhonden klappen in de vleugels en geven high fives!

'Wat een schot,' schettert Coolio, 'Hipster, *dude!*'

'Nice game, *yeah* ... ik wist niet eens dat dit bestond.'

Veritée kijkt omhoog, stopt met nagelbijten en krijst.

'Jongens, komaan! Mijn papa?'

Chill – zwam op dunne beentjes – heeft Veritée niet gehoord
– springt van jeuj-jeuj op en neer – niest – salto van de terug-
slag – gevloerd met rotslanding!

'Zet me recht, snel! Terug recht!'

De torenklok staat iets voorbij halfvier.

Harm beseft dat hij bijna in actie moet komen en krijgt grote
stress: hij begint heen en weer te wiebelen en grijpt naar het
geborrel in zijn buik.

Intussen start een wervelend dansnummer. Boeren en boe-
rinnen met gereedschap, korenschoven, manden en rondvlie-
gend fruit.

Harm heeft af te rekenen met steeds meer grollende, kolken-
de darmgeluiden.

‘Sorry poepie, ik móét!’

Het beeld wordt schokkerig, ze horen alleen nog het gestommel van Harm die samen met zijn transmitter-Vuurvlieg de tribune afdaalt en koers zet naar een houten toiletwagen.

‘Harm, wat nu? Er is geen tijd!’

Harm hoort natuurlijk niets.

De toeschouwers in de grot zien alleen blote knieën en de binnenkant van een deur; daar krijgen ze niet bijster smakelijke geluiden bij. Ze houden krampachtig de oren en ogen dicht.

‘Dit even niet, Harm!’

Een weinig later.

Harm heeft zijn plaats op de tribune weer ingenomen.

De dansact bereikt zijn climax, er klinkt uitzinnig applaus.

De torenklok geeft pakweg kwart voor vier aan – met onheilspellend bazuingeschal.

Veritée springt recht en maant met een nijdige blik en een luid sissende ‘SSSSST!’ iedereen tot stilte.

Ze zien hoe soldaten de schout uit zijn kooi halen en begeleiden naar de galg, waar een gemaskerde beul al staat te wachten.

En we zijn terug live op het plein. Julien wordt op een valluik gezet, de handen op de rug gebonden, de strop nog losjes om de nek. Alles is muisstil. Dan komt Willem De Vlodder weer in actie.

‘De voorwaarden waren duidelijk.’ (met overslaande stem)

‘Veritée de Cent-Doutes: geef je over!’ (crescendo) ‘We mogen concluderen dat dit níét is gebeurd!’ (hij wijst naar Julien) ‘Voor we overgaan tot de executie van de schout – er rest hem een kwartier – vraag ik nu ...’ (hij legt extra nadruk) ‘... ieders aandacht ...’ (Willem houdt een dramatische pauze aan) ‘... voor de toespraak van Zijne Koninklijke Hoogheid, Drompel De Grote!’

Het applaus is van het korte beleefdheidstype.

De gehate koning staat op en maakt overbodige armgebaren om stilte te verkrijgen. Hij schraapt de keel.

‘Nu gaat het komen,’ fluistert Veritée.

‘Dit is een traditionele dag van viering. De grond van Lagerwal heeft ons eens te meer een rijke oogst geschonken. Dat is goed nieuws voor de boeren ...’

Er klinkt iets meer applaus nu; uiteraard, er stáán wel wat boeren.

‘... en ook voor mij ...’ (vette knipoog) ‘... want ik pik graag een graantje mee!’

Het publiek op de markt reageert verontwaardigd; intussen lacht Drompel, als enige. Hij grommelt een beetje, hij merkt dat zijn grapje niet aanslaat.

De valse koning fluistert achter zijn hand, tot Melanie: ‘Die boeren weten niet wat humor is.’

Melanie haalt de schouders op.

Drompel laat zich niet uit het lood slaan.

‘Dit jaar is er ook reden tot verdriet. Afscheid nemen van een vriend van het hof? Dat doet pijn.’

Gezeten op een rotsblok volgt Veritée ademloos – nerveus trap-pelend, de handen gebald tot knuisten.

‘Komaan, Harm. Waar wacht je op?’

‘Maar dochterlief laat me geen keus,’ hoort ze Drompel zeggen.

‘Schurk! Apenkop!’

‘Leugens? Belediging van de koning? Kunnen we dat tolereren?’

Hij pauzeert, wacht op reactie. Die blijft uit.

‘Ik dacht het niet. Geen énkele koning zou dat toelaten. Ook mijn geliefde vader zaliger niet ...’

Dit gaat te ver voor Harm.

‘Leugenaar! Bedrieger!’ roept hij, zo luid hij maar kan, voor heel Lagerwal.

Het plein staat perplex. Julien recht de rug, kijkt rond; Melanie doet hetzelfde; Drompel ontploft bijna; oren en ogen in het publiek zoeken die durver.

Het grotpubliek is uitgelaten: het gaat nú gebeuren!

‘Yes!’

‘Joehoe!’

‘*Way to go*, Harm!’

Op de tribune is Harm opgestaan. Hij roept tot de massa.

‘Sagius leeft! Geketend, als een boef. Door zijn eigen zoon! Drompel moest en zou de troon veroveren!’

Iedereen kijkt naar elkaar. Zou dit waar kunnen zijn?

Drompel schreeuwt naar zijn wachten: 'Arresteer die man! Hij liegt!' Met strak gespannen zenuwen tracht hij de twijfels van het volk in de kiem te smoren: 'Natuurlijk liegt hij.'

De wachten gehoorzamen. Van alle kanten lijken ze te komen.

'Maak het af, Harm!' krijgt Veritée.

De soldaten wurmen zich door het volk op de tribune.

Harm houdt de ring hoog, hij draait hem in alle richtingen: 'Het bewijs? De ring van Sagius!'

Eén seconde is Drompel uit zijn lood geslagen. Dan herpakt hij zich, met een gespeelde lach.

'Maar dat is een vervalsing, dat ziet toch iedereen? Onnozelaar! Mijn vader ...' (hij wijst naar de begraafplaats) '... rust daarboven!'

Oei. Nog steeds aarzelt Lagerwal, en de wachten naderen akelig dicht. De klok zegt tien voor vier.

'Harm, je verknoeit het! Waarom heb ik me toch laten ompraten? Ik wist dat ik het zelf ...' (dan, tot de betoverde prins) 'Ik moet iets doen, Chill. Maar wat?'

Chill haalt zwammenschouders op.

'Wacht ...'

Ze kijkt rond – links, rechts. Op het scherm jammert Harm, maar Veritée hoort niets, haar brein werkt op volle toeren. Vóór haar neus danst Vuurvliegje op en neer, geagiteerd.

'Het loopt helemaal fout, Veritée! Sorry! Ik ga eraan, samen met je vader ...'

‘Of misschien ...’

Veritée krabbelt met een ganzenveer: ‘Stop de klok!’

Briefje in de huls, Veritée kust de duif ...

‘Zo snel je kan, schattebout!’

... en lanceert haar, richting Fährad. Met een kracht die niet moet onderdoen voor die van haar moeder, gaat de schoutsdochter voor de ledmuur staan, de beide armen geheven.

‘Nu jullie. Er is geen seconde te verliezen, makkers – ik móét naar de stad. En jullie gaan me brengen!’

De verwarde Vuurvliegjes sputteren, het tv-beeld vervaagt.

‘Doe het ... nu!’

Ze verbreken het scherm, worden één grote, fonkelende zwerm. Vuurvliegje duikt er mee in. De zwerm zoemt over en weer – alsof ze overleggen, een plan smeden. Dan: organisatie!

Samen vormen ze een zwevend horizontaal vlak, net boven de grond, vóór de voeten van Veritée. Een vliegend tapijt!

Vuurvliegje verlaat de formatie en wenkt haar vriendin. Angst of niet, Veritée stapt op de wiebelende ondergrond. Ze trekt gretige Chill mee aan boord.

Het sprookjestapijt zet zich aarzelend in beweging en verlaat de grot. *Hier komen we, Lagerwal!*

Het magisch tapijt heeft onzeker. Voor zijn passagiers lijkt het wel drijfzand. Af en toe zakt een arm of been erdoor.

Chill durft zich zelfs helemaal niet te bewegen. Hij ligt plat op de buik, met de ogen toe. Slappe armpjes angstvallig gespreid.

Het sprookjestapijt wint aan hoogte en snelheid, en zweeft nu boven het bos, richting Lagerwal.

Harm werd gevat, wachters hebben hem in een houdgreep.

Onder het volk heerst verwarring. Ze willen wel maar durven niet.

De torenklok zegt vijf voor vier.

‘Julien de Cent-Doutes, je hebt nog enkele minuten!’

Drompel kijkt begerig naar Melanie, spreekt haar stilltjes aan ...

‘Daarna is je vrouw van mij ...’

... hij roept naar de schout ...

‘En? Komt ze nog, denk je? Die geweldige dochter van jou?’

Melanie springt op en grijpt Drompel bij de haren. Pals stormt het podium op en trekt haar weg. Hij omklemt haar en geniet er nog van, ook: hij ruikt aan haar haren.

Op het platform van de galg houden de wachten Julien in bedwang. De beul spant de strop al aan.

Fahrad heeft alles zien gebeuren en wendt ziedend de blik af.

‘Sapperdepierenboer! Het is dat ik zo laf ben, helaas, anders ...’ (hij begint een schijn-zwaardgevecht) ‘... stond ik al daarbeneden en leerde jou een lesje ... jij mottige, Grote ...’

Klokkenman springt hoog op van frustratie. Bij het landen ... ‘Drol!’ ... zakt zijn voet door de vloer. Hij wrikt en wrikt, maar de voet zit klem. ‘Hallo, Fahrad! Nu?’

Flap-Flap! Veritées duif strijkt neer in de til.

‘Ja. Dat mankeerde er nog aan. Kom, vriendje! Kóóóm-kom-kom-kom-kom.’

Duif blijft zitten waar ze zit. Kostbare tijd tikt weg.

Fahrad rukt, wringt, steunt.

‘Domme ... duif!’

Plots lost Fahrads voet. In één beweging springt hij naar de duif en grabbelt naar haar poten. Hij mist! Het briefje glipt uit de huls en dwarrelt naar beneden door het trapgat.

‘Oh, nee!’

Klokkenman erachter, hinkend. Hij glijdt uit op de trap en ...

Het flonkerend tapijt vordert, maar het is best nog een eind.
‘Sneller, komaan! Het móét!’

... Fhrad belandt een verdieping lager, hij foetert van de pijn. Het briefje dwarrelt verder, definitief buiten bereik.

Klokkenman probeert op te staan, dat lukt niet. Hij kijkt rond, ziet de stok liggen waarmee het trapluik wordt geopend. Hij reikt ernaar, meermaals. Mist telkens. Hij kreunt.

‘Wat er op dat ... briefje stond ... weet ik niet ... maar Julien verdient het niet om te sterven!’

Ineens heeft Fhrad de stok te pakken. Hij reikt ermee naar de andere kant, waar de raderen draaien ...

‘Hier zie. Stop ... de ...’

... en steekt hem tussen de transmissie. Gekraak. Getril. Maar de stok blijft op zijn plaats en alles zit vast.

‘... klok!’

Op de torenklok staat de wijzer een tikkeltje voor de vier, misschien wel al tien minuten.

Geroezemoes op het plein. Mensen kijken naar elkaar, naar de wijzerplaat ...

‘Dat is nu toch al lang?’

‘Die wijzer beweegt niet.’

‘Ik zeg het je, die klok zit vast.’

... naar Julien, die staat te trillen op zijn benen, hij weet zich de dood nabij, en naar Drompel, die stilaan zijn geduld verliest.

De valse koning kijkt vastberaden naar Pals, die Melanie nog altijd in bedwang houdt.

‘Pals, mijn doel is binnen handbereik.’

Hij richt zich tot de menigte.

‘We kunnen niet blijven wachten. Tijd voor ons vieruurtje.’

Wrede Drompel heft de arm, klaar voor het dodelijk bevel, als ineens ...

‘STOP!’ roept Melanie.

Alle blikken op de schoutsvrouw gericht. Ze weet zich verslagen.

‘Je wint. Ik zal doen wat je vraagt.’

Drompels tronie wringt zich in de gelukzaligste bocht ooit. Het volk daarentegen weet niet waarover ze het heeft.

Ergens in de hoogte weerklinkt plots een zacht, bijna elektrisch, knetterend gezoem, dat snel aanzwelt.

Alle hoofden omhoog. In de verte, aan de helderblauwe hemel, schittert ... ja, wat? Een geelgroene luchtspiegeling?

Seconden eerder, in het luchtruim boven Lagerwal, zweeft het Vuurvliegjestapijt over de bosrand en daarna over akkers met korenschoven. Veritée ziet de stad al liggen.

Ze moet roepen om boven de wind uit te komen.

‘Lieverd, als we beneden zijn, is het aan jou. Vlieg ongemerkt tot bij Drompel, en verberg je.’ Als een volleerde krijgsvrouw

beveelt ze haar vliegend leger: 'De rest verspreidt zich! Dan valt Vlieg niet op.'

Op het marktplein weet niemand nog hoe laat het is. Het interesseert ook geen hond: alle aandacht gaat nu naar het tapijt, dat zachtjes neerdaalt, als een goddelijk schip uit de hemel. De Lagerwallers deinzen achteruit, bevreesd voor deze magische ontmoeting.

Net boven de grond splitst het tapijt, Veritée zet voet aan de grond. Duizenden Vliegjes sprinklen uiteen als sterretjesvuurwerk; het hele plein hult zich in 'sterrenstof'.

Vuurvliegje – het ene Vuurvliegje waar al deze ellende mee begon – maakt van het gefonkel gebruik om ongezien Drompel te benaderen. Ze kruipt onder zijn kraag.

De aangezichten van Julien, Melanie en Harm lichten op. Mogen ze een sprankeltje hoop koesteren?

Drompel voelt dat hij de controle aan het verliezen is. Razend, wordt hij daarvan.

'Grijp dat wicht!'

De wachten twijfelen. Ze kijken bezorgd naar al het geflikker om zich heen, is dat wel veilig?

Veritée richt zich tot het volk.

'De ring was niet genoeg? Ik verzeker jullie: Sagius leeft!'

'Sla haar in de boeien!'

De wachten durven niet. Ze kijken rond, fluiten een deuntje – alsof ze het bevel niet hebben gehoord.

'Jullie weten toch dat ik niet meer lieg? Hoeveel bewijs heb-

ben jullie eigenlijk nodig?’

Het volk begint erin te geloven, maar trappelt nog ter plaatse.

‘Daar heeft ze een punt.’

‘Zou het kunnen?’

‘Ik heb die Drompel nooit vertrouwd.’

‘Ik ook niet.’

‘En die vanillepap – wat was dat voor iets?’

‘Die PAP?’ roept Drompel uit. ‘Maar enfin? Daar valt toch over te praten?’

Tijd voor de genadeslag, denkt Veritée.

Onder Drompels kraag heeft Vuurvliegje er grote zin in. Als een kleine deugniet wrijft ze zich in de voorpootjes.

‘DROMPEL!’

Ijzige stilte. Veritée wijst naar de begraafplaats.

‘Ligt jouw vader daarboven begraven?’

‘Maar natuurlijk ...’ (alle verzet is nutteloos) ‘... n... nn... niet!’

Kreten van verontwaardiging.

Veritée glundert: ‘Ergens anders, misschien?’

‘J... j... nee.’

‘Bedrieger!’

‘Schaam je!’

‘Dus Sagius leeft?’ vraagt Veritée.

Drompel buigt het hoofd.

‘Jááááá ... natuurlijk leeft hij. We hebben een kist met zandzakjes begraven.’

In de lucht maken de Vuurvliegjes een fonkelende vreugdedans.

Julien en Melanie kijken elkaar hoopvol aan.

De wachten lossen hun grip, Harm schudt armen en handen los, om zijn herwonnen vrijheid te vieren.

Aan Veritées voeten valt Chill omver van emotie, hij spartelt.

Pals maakt zich klein en probeert stillletjes weg te glippen.

Fahrad, nog steeds gevloerd in zijn toren, heeft alles gehoord en slaakt een opgeluchte zucht.

‘En jouw vader bevindt zich ... waar?’ vraagt Veritée.

Drompel beseft dat het voorbij is.

‘In de watermolen. Daar waar adjudant Pals en ik hem ‘s nachts hebben verborgen.’

Drompel wil niet in zijn eentje boeten. Hij kijkt rond, zoekt, roept uit: ‘Pals! Waar ben je?’

Tussen het volk wordt Pals bij de kraag gegrepen.

De beul verwijderd Juliens strop en maakt zijn handen los. De schout kan niet snel genoeg wegkomen.

Het volk is woedend en extatisch tegelijk. Gewapend met hun veldgereedschap stormen ze op de koninklijke loge af.

Drompel probeert te vluchten, maar dan kijkt iedereen omhoog, de valse koning inclusie: er klinkt een oorverdovend geflapper, de lucht ziet vleerhondzwart. De zwerm tilt Drompel op en dropt hem in de lege kooi.

Puber-vleerhonden plukken ook Chill van de grond ...

‘Komaan boys, die champignon er achteraan!’

‘Hé! Zal ‘t gaan, ja? En ‘t is verdikseld ...’ (in duikvlucht) ‘... zwááááááááááám!’

... en mikken hem, steen eerst, op Drompels kop – K.O.!
Het volk, tenslotte, gooit ook Pals in de kooi.

Het schoutsgezin is herenigd, Julien en Melanie kussen.

‘Bah, mama!’ zegt Veritée. ‘Hoe kún je? Papa stinkt!’

Een smid met lederen schort steekt een kanjer van een tang in de lucht: ‘Op naar de koning!’

Kinderlijk enthousiast en dolgelukkig – sommigen zijn tot tranen toe bewogen – vertrekt het volk van Lagerwal om Sagi-us te gaan bevrijden. Rennend, al is het veel te ver om dat vol te kunnen houden.

Enkel wie in de kooi zit, blijft achter: Chill ...

‘Zéééééég! Zwammen tellen weer niet mee of wat? Laat mij hier niet achter bij die ...’

... en de twee booswichten: Drompel, alweer stampvoetend, met een buil op zijn hoofd en zijn zakdoekje aan de neus, en Pals.

‘Hoe is dit kunnen gebeuren, Pals? Ik wed dat het weer jouw schuld is!’

Pals krijgt er een mep tegen het achterhoofd bovenop.

‘Veritée, Veritée! Wacht op ons!’

Veritée kijkt om, zonder te stoppen met lopen. Frutina en Vegie proberen puffend aan te klampen.

‘Ik zei net nog tegen Frutina, Frutina zei ik, die Veritée heeft meer in haar mars dan men denkt!’

‘Maar je zei toch iets helem...’

Veganie sist: 'Stil nu, ik ben aan het woord.'

Ze herneemt haar poging om Veritée te paaien: 'Je bent een heldin, Veritée. Zullen we beste vriendinnen worden?'

De heldin moet moeite doen om niet in proesten uit te barsten: 'Vriendinnen? Oei. Daar is het te laat voor, denk ik. Of te vroeg.'

Ze rent verder, de meisjes laten zich uitbollen. Veritée kijkt nog een laatste keer om.

'We zien nog wel! Misschien. Als jullie het ooit echt menen. En om de juiste redenen!'

De hofdames blijven beteuterd staan hijgen.

Naast Veritée rent inmiddels de jonge tuinman. Hij knipoogt, steekt zijn duim op.

'Goed gedaan!'

Ze kijkt opzij, met een brede glimlach.

'Jan, toch? Jan De Meeter, zoon van de stalknecht?'

Vuurvliegje zoemt extra hard. Veritée heeft weinig keus, maar zegt wat ze tóch zou gezegd hebben: 'Ik vind jou geweldig!'

Jan De Meeter is overdonderd. Ook hij laat zich uitbollen.

Het gejoel van de menigte galmt en sterft uit.

EPILOOG

eken zijn voorbijgegaan. De traditionele en eeuwenoude troon in het paleis is inmiddels vervangen door een gigantische ronde tafel.

In de voormalige troonzaal wandelt Sagius in zijn een-tje, met galmende voetstappen, van portret naar portret. Hij denkt luidop, zoals oude mannen weleens vaker doen – al was het maar om zichzelf ervan te overtuigen dat ze de juiste beslissingen hebben genomen.

‘Er zijn momenten dat zelfs een koning zijn hart moet volgen. Julien heeft het gekund ...’

Sagius ziet vóór zich hoe Julien, in de kroeg die we kennen van Harm, begeleid door een bandje het beste van zichzelf staat te geven. Hij zingt, tussendoor speelt hij fluit.

*‘... ik betreur het zelf nog ‘t meest,
dit is het einde van het feest.’*

‘Melanie kan het ...’

Melanie staat voor een boordevolle rechtszaal. Het publiek hangt aan haar lippen, adoreert haar als een ster.

‘Vergeet het, mevrouw. Deze zaak is klaar en duidelijk.’

‘Onze heldhaftige jongedame ...’

Op prettig kriebelende buiken liggen Veritée, de nagels onberispelijk, en tuinman Jan met de neuzen bijeen. Ze kijken elkaar in de ogen, praten zachtjes. Het grasveld fonkelt, met de neergestreken Vuurvliegjeszwerm als sprookjesmadeliefjes om het jonge stelletje heen gestrooid.

(Vlieg, de enige echte, heeft intussen haar taak afgelegd en promoveerde meteen van waarheidshulpje tot beste vriendin – nu even op discrete afstand.)

‘Zelfs mijn zoon, al had die een klein duwtje nodig ...’

In de houthandel-slash-karrenmakerij beitelt Drompel, toegewijd en geconcentreerd, een damesfiguur met de trekken van Melanie in de wand van een wagen. Naast hem houdt Pals een plank vol gereedschap klaar.

Beide heren zijn gekluisterd aan een gedeelde ijzeren bol.

Sagius heeft plaatsgenomen aan de reusachtige tafel. Ze doet hem een stip lijken, van minimaal belang.

‘... nu ik nog.’

Zijn blik gaat de tafel rond.

‘Het land is in goede handen ...’

In zijn fantasie nemen, vanuit glinsterende wolkjes, één voor één de hoofdrolspelers hun plaatsen in.

Vuurvliegje gaat meteen de zaal verkennen; Veritée trekt grote, onbegrijpende ogen: ‘Ie-der-spraak?’

Fahrad, met zijn gespalkte voet op tafel, en voor de rest gewapend met paperassen, lijkt dit ernstiger te nemen dan zijn tijdsbeheer.

‘Zelfbestuur ... een uitstekend idee!’

Chill, daarentegen, is helemaal zichzelf, wanneer hij Vlieg ziet landen op een portret van een oude bekende: ‘Hé, Boromir? De groeterij aan jouw dochter, sukkel!’

Harm tokkelt op zijn luit; af en toe grijpt hij naar zijn ganzenveer en pent een flard tekst op het muziekblad. Dit verhaal gaat inslaan als een bom, als hij straks weer op tournee is! Dat weet hij wel tweehonderd procent zeker.

Naast hem werpt Melanie een warme blik opzij naar ...

... Julien, die trots knipoogt naar zijn dochter en intussen zijn hand op de arm van zijn vrouw legt (jááá, cliché – maar het is die ouwe Sagijs zijn fantasie, mag het even?).

Gorik krijgt gezelschap van ...

... Borre (waarna ze stante pede beginnen te kabbelen, als oude geliefden die elkaar niet kunnen missen).

Drompels beeld flikkert als een twijfelende gloeilamp ... die dan knetterend de geest geeft.

‘Hm,’ zegt Sagijs, ‘die nog even niet.’

Maar los daarvan, met deze kleurrijke bende? Iederspraak is de toekomst.

‘Ik ga!’ roept de krasse vorst, terwijl hij opveert en zijn stoel omstoot. ‘Eerlijk, wie heeft er eigenlijk een koning nodig? Ik word er niet jonger op; het is nu of nooit.’

Maar eerst ...

De burgers van Lagerwal zijn niet verbaasd om hun koning in zijn dooie, sorry, springlevende eentje op straat te zien. Zo kennen ze hem: mens tussen de mensen, een leider zonder vijanden – zijn eigen zoon even buiten beschouwing gelaten. Hij wordt op handen gedragen, figuurlijk dan, en staat ook bekend als wijs – behalve, alweer, wat de opvoeding van de kleine Drompel betreft. Tot dat besef is hij nu ook zelf gekomen. Waar een gedwongen verblijf in een watermolen al niet goed voor is.

Op alle stoepen wordt vriendelijk gegroet, maar niemand is opdringerig. Niemand vraagt naar zijn bestemming, en al helemaal niet naar zijn doel.

‘Komt erin, Sire,’ zegt Gorik, die in zijn deurgat staat te wachten. ‘Komt ineens maar mee, ik heb hem al van zijn werk gehaald en apart gezet. Hij verstond er geen sjiek van, maar zijt gerust: ik heb niets gelost.’

Sagius aarzelt. Het lijkt of zijn voeten niet meewillen, maar hij beseft donders goed dat het probleem dáár niet zit.

De houthandelaar trekt zijn mond in een scheve peinsgrijns, terwijl hij tegelijk door zijn brede neusgaten de aroma's van vers zaagsel naar zijn sinussen en longen zuigt ... en dan de lucht diep uitblaast met een schouderchok die het ook allemaal niet weet.

'Ik zou niet in uw schoenen willen staan. Hoe maakt ge dertig jaar goed? En waar begint ge?'

'Wij zijn mannen, Gorik! Praten heeft niemand ons geleerd.'

'Wacht,' zegt de man die het al een leven lang met spierkracht en ventenmanieren doet. Hij gaat een zijdeur binnen, en komt terug met een karaf wijn, twee tinnen bekers, en een klein, dichtgestropt zakje. 'Hier kommet mee goed.'

Hij propt zijn vorstelijke gast alles in de handen, ontgrendelt een deur en duwt Sagius zacht maar vastberaden naar binnen, waarna hij de deur meteen weer sluit, voor de koning zich kan bedenken.

'Wat kom jij hier doen!' hoort Gorik Drompel nog roepen.

Binnen in het stoffige bureautje van de houthandel, intussen gefusioneerd, bekijkt Sagius zijn zoon van kop tot teen. Die vuurt een regen aan scheldpijlen af, als vuurwerk dat alle richtingen uitschiet – een ernstig geval van zelfontbranding.

'Jij rotte, gefermenteerde zwezerik! Ik had je moeten vermoorden toen ik de kans had, achterlijke kinderbeul! Bol het hier af, jij ouwe, stinkende schimmelkaas! Holle wijsheidstand! Varkenshazenlip!'

Sagius incasseert enkel maar. Hij houdt wijselijk zijn mond en schenkt intussen wijn voor twee. Dan maakt hij het strop-

zakje open en gluurt naar de inhoud. Er verschijnt een voorzichtige glimlach op zijn gezicht.

‘Alle begin is moeilijk,’ prevelt hij, vooral tegen zichzelf. ‘Maar je moet wel érgens beginnen.’

Sagius kijkt zijn zoon recht in de ogen.

‘Drompel?’ probeert hij, ‘Wat zou je zeggen van ... een spelletje kaart?’

Vanop de Levanto II overschouwt Sagius de volle kade en het silhouet van de stad, die glinstert in het zonlicht. Overal dampt soep: wortelsoep met slakken en azijn. De feestgeluiden klinken ver en dof.

Hoog op de krijtrotsen, bijna pal boven zijn hoofd, zoekt en vindt hij de gedenkzuil voor zijn jong gestorven geliefde.

‘Dus hier gaan we dan, liefste. Jouw domme man laat uiteindelijk zijn woede los.’

Met wapperende haren zwaait Sagius naar zijn volk, dat terugzwaait en juicht.

‘Hááá, het leven weer voelen, net zo fris als de wind in mijn gezicht.’

Dat gezicht betreft plots.

‘Ik weet het. Ik heb fouten gemaakt die niemand mij kan vergeven, al zeker Drompel niet. Maar ik denk ...’

Aan de einder flitst een geluidloze bliksemschicht.

‘... dat het nog goed komt. Met hem, én met mij!’

Een meeuw vliegt rakelings de koninklijke neus voorbij.

Daar moet Sagius luid om lachen.

‘Liefste! Ik ben zó benieuwd hoe je land eruit ziet!’

Met de zon op zijn gezicht tuurt Sagius verlekkerd naar wat komen gaat. Een lange vakantie is exact wat hij nodig heeft.

‘In Vlinderkus leven vast nog vrienden en familieleden van jou. Ik wil al hun verhalen horen. En het beste heb ik je nog niet verteld! Weet je wie er meegaat? Wacht, waar hangt hij eigenlijk uit? D-Man?’

Net als Harm tweeëndertig jaar geleden, ligt Drompel te kreunen en te jammeren op het dek. De toppen van drie masten, de middelste met kraaiennest, duizelen op en neer en heen en weer, tegen een vlokkerige, blauwwitte stratocumulushemel.

‘Echt een buitenkans voor jou, zoon. Het land van je moeder ontdekken, je wortels! De grond die mee de smaak van je bloed heeft bepaald! Bangelijk, toch?’

Prins Drompel tilt moeizaam zijn achterhoofd van het dek om de reisbeluste Sagius in de ogen te kijken. De woorden komen beverig uit zijn mond gewankeld.

‘Ja, vader ...’ (hm, hij klinkt wel érg minnetjes) ‘... bangelijk ...’ (héél erg minnetjes) ‘... pa? Ik ben ziek, pa ... en ik kan niet eens zwemmen, dat wéét je toch? ...’

Drompel laat zijn tollende kop van ellende op de planken ploffen.

‘... Blijven we niet beter gewoon hier?’

CODA

eritée hoort het geflapper van een landende vleerhond.

‘Hipster?’ vraagt ze verwonderd.

‘Wowww chick, die Vuurvliegjes, hoe cool was dat? Maar euh ... als je ooit nog ‘ns zoiets voor hebt?’

Flap-flap, Hipster stijgt op. In de vlucht roept hij zijn laatste woorden naar beneden.

‘Gewoon effe vragen. Wij brengen je wel!’

DANKWOORD

Debuteren doe je niet alleen.

Over de middeleeuwse werkdag en tijdmeting kreeg ik een schat aan informatie van drie verbluffende UGent-professoren: Marc Boone, Wim Verbaal en Jan Dumolyn.

Ives Agemans, CEO van animatie- en gamestudio Cyborn, nam in 2018 mijn allereerste versie van Veritée onder de loep. Ook zijn input heeft het verhaal naar een hoger niveau getild.

Dat er acht jaar en meerdere herwerkingen later een boek is, ligt mede aan het geloof en de daadkracht van uitgever Olivier Van Gierdeghom: plots ging het heel snel. Ik dank Daphne Populiers voor haar mooie cover.

Onderweg en tot op het laatst kon ik altijd rekenen op de nuttige adviezen van de Scenaristengilde, Cultuurloket, Creatief Schrijven, Literatuur Vlaanderen, Sabam en de Vlaamse Auteursvereniging.

Voor hun steun in weer en wind roem ik naast mijn familie ook Hilde en Tommy van boekhandel 't Oneindige Verhaal; Dirk Foyer en Dirk-van-'t-Ey; molenaar Rudi; de bib van Sint-Niklaas; en Katleen, die al enkele jaren mijn literaire bezigheden volgt en occasioneel zelfs een duwtje gaf.

Schrijver en streekgenoot Kristien De Wolf moet ik bedanken omdat ze het finale manuscript in één ruk uitlas en vervolgens voorzag van de gulle lof die op de boekomslag is beland.

Voor ik tot dat punt ben geraakt, waren er de talloze leessesies van mijn allerliefste. Debby kan schrappen als de beste. Ze geloofde in het verhaal maar liet me niet toe om te snel tevreden te zijn. Dat leidde weleens tot tandengeknars, maar ook tot een beter boek. Dus dankjewel, Debby. Ook na vijftwintig jaar ga ik voor jou nog altijd naar de warmste woorden op zoek, om ze vervolgens in je oor te fluisteren.

De slotsom? Wie zo mag debuten is een gelukkig man. Gelukkig en dankbaar.

Dankbaar, natuurlijk ook voor jou, jij heerlijke lezer.

MARC TERREUR

Van gitaarbouwer tot verhalenverteller – Marc Terreurs creatieve reis is er een van prachtige omwegen. Decennialang was hij muzikant, zanger en liedjesschrijver. In zijn atelier in Sint-Niklaas bouwde hij instrumenten voor onder anderen Alex Callier van Hooverphonic en zijn gitaren reisden tot in Chicago. Die precisie en vakmanschap uit de muziekwereld neemt hij mee in zijn schrijfwerk.

In 2016 herontdekte Marc via een kinderliedjes-cd zijn oude liefde: het schrijven. Eerst vloeien sprookjesachtige kinderverhalen uit zijn pen, daarna poëzie en magisch-realistische verhalen voor jongeren. Zijn werk verschijnt in literaire tijdschriften in Vlaanderen, Nederland en weldra ook Zuid-Afrika.

Als podiumdichter-met-vuur en lid van de Klimaatdichters groeit zijn reputatie gestaag. Zijn proza belandde op het International Literature Festival Utrecht, en hij trad op tijdens ZunderZinnen in Antwerpen.

Marc combineert in zijn verhalen de muzikaliteit van taal met de magie van het alledaagse. Zijn achtergrond als muzikant geeft zijn proza een uniek ritme, terwijl zijn liefde voor sprookjes en realisme zorgt voor verhalen die zowel vertrouwd als fantastisch aanvoelen.

Volg Marc op Facebook of bezoek zijn website:

www.marcterreur.com

Boek een lezing via:

www.auteurslezingen.be/marc-terreur

